

Liceul Tehnologic "I. Lebel" Tâlmaciu

Revista cadrelor didactice

"Cea mai prețioasă călătorie este aceea către sufletul nostru, către noi înșine. Călătorie ce o facem în singurătate"
Mircea Eliade

"A face turism înseamnă a merge să cauți foarte departe dorul de a te întoarce acasă." George Elgozy

"Unele drumuri ne duc mai degrabă spre un destin, decât spre o destinație." Jules Verne

"A călători este, pentru cei tineri, o parte a educației; pentru cei mai vârstnici e o parte a experienței." Francis Bacon

10/2017

Liceul Tehnologic "J. Lebel" Talmaciu

Motto:

" Luați-vă rucsacul în spinare și noroc!

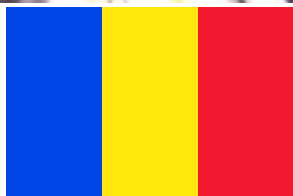
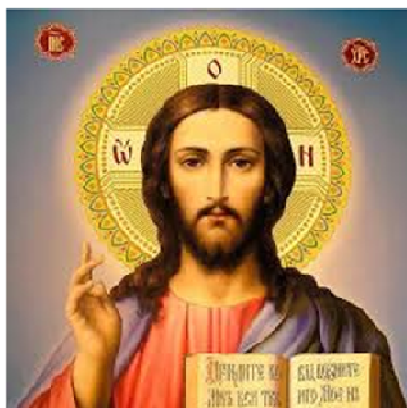
*Întoarceți-vă îmbujorați, mai tari, mai voinici,
împrieteniți bine cu pământul, cu patria, cu oamenii,
cu lanurile, holdele, cu florile ..., iar inima voastră
va fi mai mulțumită și mai vie! "*

Tudor Arghezi

2017 – Anul internațional al turismului

prof. Ion Ciungu, Liceul Tehnologic “J. Lebel” Tâlmăciu

...”ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu,”...
(Epistola Sfântului Apostol Pavel către Efeseni, capitolul 2, versetul 19)¹

Madonna in Glory, by Carlo Dolci, c. 1670

e cuvine să Îi mulțumim Tatălui nostru Sfânt din Ceruri și în acest an, 2017, pentru faptul că ne-a dat posibilitatea să ne amintim, la acest simpozion, de situația noastră de călători prin lumea aceasta, de persoane sau cetățeni care nu avem cetate permanentă pe Pământ, ci o căutăm pe cea viitoare, din Ceruri, după cum ne spune Sfântul Apostol Pavel, în Epistola către Evrei, capitolul 13, versetul 14.² De asemenea, Să Îi mulțumim Fiului Veșnic Iubit al Tatălui Sfânt Cerească, Fiu devenit Om din Sfânta Fecioară Maria, cu scopul de a ne ajuta să devenim fii supuși ai Tatălui Sfânt Cerească. Drapelul Europei, în al cărui simbolism este exprimată Sfânta Mamă a lui Iisus, ne îndeamnă să lucrăm sub protecția Spiritului Curat, Sfânt, a Duhului Adevărat și Mângâietor, Care a umbrit-o și a inspirat-o. Sub ocrotirea Sfintei Fecioare Maria

¹ Epistola Sfântului Apostol Pavel către Efeseni, capitolul 2, versetul 19, <http://www.bibliaortodoxa.ro/carte.php?cap=2&id=19>

² Epistola Sfântului Apostol Pavel către Evrei, capitolul 13, versetul 14, <http://www.bibliaortodoxa.ro/carte.php?id=22&cap=13>

³ Maria Europeana : histoire du drapeau européen, <http://sartorius.blogs.lalibre.be/archive/2008/09/19/histoire-du-drapeau-europeen.html>

se cuvine să ne educăm în fiecare moment, ca niște creștini serioși, dornici de pace, după exemplul părinților fondatori ai Europei.³ (a. Organizația Mondială a Turismului; b. O definiție internațională pentru termenul turism; c. Forme specializate ale turismului; d. Turismul religios; e. Îndemnul Sfântului Apostol Petru)

a. Organizația Mondială a Turismului

Iordanianul Taleb Rifai, secretar general al Organizației Mondiale a Turismului din cadrul Națiunilor Unite, cu sediul în Spania, la Madrid, a spus: „Declaraarea de către Națiunile Unite a anului 2017 ca An Internațional al Turismului Durabil pentru Dezvoltare este o oportunitate unică de a avansa contribuția sectorului turistic la cei trei stâlpi ai durabilității – economic, social și ecologic, în același timp ridicând la un nivel mai înalt conștientizarea adevăratelor dimensiuni ale unui sector care este adeseori subevaluat”. În 4 decembrie 2015, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a adoptat anul 2017 ca An Internațional al Turismului Durabil pentru Dezvoltare. Așa am aflat de pe site-ul Organizației Mondiale a Turismului, din comunicatul de presă intitulat “United Nations declares 2017 as the International Year of Sustainable Tourism for Development”, publicat în data de 7 decembrie 2015 (PR No.: 15094).⁴

b. O definiție internațională pentru termenul turism

Cuvântul turism este de origine engleză, iar primul lui sens este acela de călătorie de plăcere, de destindere, de recreație („travel for pleasure”), la care se adaugă o întreagă industrie. Din secolul XVIII, de când este folosit acest cuvânt, conținutul lui a fost precizat în diferite definiții. Așa am observat în Enciclopedia liberă, Wikipedia, varianta engleză, la articolul *Tourism*, în partea introductivă, și la subtitlurile Etymology și Definitions⁵. În anul 2000, patru organizații internaționale au dat o definiție comună acestui termen, precizând că el “cuprinde activitățile desfășurate de persoanele [care se află] în timpul călătoriilor lor și al sejururilor lor în locurile situate în afara teritoriului lor obișnuit pentru o perioadă consecutivă care nu depășește un an, în scopuri recreative, pentru afaceri sau alte motive ne legate de exercitarea unei activități remunerate în locul vizitat.” Așa am găsit în Enciclopedia liberă, Wikipedia, varianta franceză, la articolul *Tourisme*.⁶

c. Forme specializate ale turismului (sau turismul de nișă)

În Enciclopedia liberă, Wikipedia, varianta engleză, am observat 18 „nișe” sau forme specializate ale turismului: Agriturismul (sau Agroturismul), Turismul de naștere (călătoria în altă țară pentru a naște), Turismul culinar, Turismul cultural, Turismul extrem (călătoria în locuri periculoase: munți, jungle, deșerturi, peșteri, canioane etc), Geoturismul (are de a face cu zone pur geologice și geomorfologice, etc), Turismul pentru moștenire culturală (sau Turismul de diasporă), Turismul LGBT, Turismul medical, Turismul nautic, Turismul de cultură populară (călătoria la locuri despre care am citit în literatură, am văzut în filme, am auzit în cântece, etc), Turismul religios (sau Pelerinajele), Turismul sexual, Turismul în zone sărace, Turismul virtual (o simulare a unei locații existente), Turismul de război (în zone în care este sau a fost război), Turismul pentru calitate vieții (pentru a îmbunătăți sănătatea, pentru a preveni îmbolnăvirea), și Turismul de faună sălbatică (pentru a vedea animalele în habitatul lor natural).

Flag of Europe, Marian interpretation, From Wikipedia, the free encyclopedia, https://en.wikipedia.org/wiki/Flag_of_Europe#Marian_interpretation

Pères de l'Europe, Des Pères fondateurs unis par une tendance politique dominante : la démocratie chrétienne, Wikipédia, https://fr.m.wikipedia.org/wiki/P%C3%A8res_de_l%27Europe#

⁴PR No.: 15094, **United Nations declares 2017 as the International Year of Sustainable Tourism for Development**, 07 Dec 15, World Tourism Organization UNWTO, <http://media.unwto.org/press-release/2015-12-07/united-nations-declares-2017-international-year-sustainable-tourism-develop>

⁵**Tourism**, From Wikipedia, the free encyclopedia, **Etymology, Definitions**, https://en.wikipedia.org/wiki/Tourism#Recent_developments

⁶Commission de la statistique des Nations unies (en), Organisation mondiale du tourisme, Organisation de coopération et de développement économiques et Eurostat, Compte satellite du tourisme : **Recommandations concernant le cadre conceptuel**, 2001, 138 p. (ISBN 978-9-26402-007-8, lire en ligne [archive]), p. 27. , apud **Tourisme**, Wikipédia, partea introductivă, apoi nota de subsol nr. 1, <https://fr.wikipedia.org/wiki/Tourisme>

⁷Pr. Prof. Ion Ciungu, **Pelerinaje**, Protopopiatul Ortodox Român Avrig, miercuri, 12 august 2015, <http://protopopiatavrig.blogspot.ro/2015/08/pelerinaje.html>

d. Turismul religios (Pelerinajele)

Indiferent de religie, călătoria la locurile considerate sfinte are ca scop, de obicei, curățirea de păcate, îmbunătățirea morală, spirituală, religioasă, socială, relație mai bună cu Dumnezeu (sau cu Zeii), învingerea Răului, a Diavolului, câștigarea sau recâștigarea sănătății, a unei vieți mai bune, și chiar a vieții veșnice fericite.

În România, cel mai mare pelerinaj se face la Iași, la moaștele Sfintei Parascheva, unde pe parcursul unui an merg aprox. 1 milion de persoane. În Israel, la Ierusalim, la Zidul de Vest (numit și Zidul Plângerii) merg aproximativ 6 milioane de pelerini evrei și creștini, pe parcursul unui an. În Mexic, la Maica Domnului din Guadalupe merg aprox. 20 de milioane de pelerini pe an. În Arabia Saudită, la Mecca, merg în jur de 2 milioane de pelerini musulmani în cele cinci zile de sărbătoare și ritualuri stabilite. În India, de sărbătoarea Kumbh Mela, a hindușilor, au fost 120 de milioane de pelerini, în cele 55 de zile ale sărbătorii, în anul 2013. Acesta este considerat cel mai mare pelerinaj din lume. Articolele care stau la baza acestor informații despre aceste pelerinaje, și despre altele, le putem vedea la notele de subsol ale articolului „Pelerinaje”, pe care l-am publicat pe site-ul Protopopiatului Ortodox Român Avrig, în data de 12 august 2015.⁷

Mai important decât scopul economic, și decât multe alte scopuri ale turismului fixate de Organizația Mondială a Turismului în 2015 pentru următorii 15 ani, este un alt scop al turismului: pacea și buna înțelegere între oameni de diferite culturi, de diferite civilizații, de diferite religii. Se cuvine, în acest sens, să amintim câteva fapte elocvente. “În data de 10 aprilie 2016, ziarul iordanian de limbă engleză «The Jordan Times», anunța că Majestatea Sa, Regele Abdullah al Iordaniei, pe propria cheltuială, asigură restaurarea Mormântului lui Iisus din Biserica Sfântului Sepulcru. În acest scop el a emis o Donație Regală (makruma). Printr-o scrisoare, Curtea Regală l-a informat despre această makruma pe Prea Fericirea Sa Teofilos III, Patriarhul grec al Orașului Sfânt Ierusalim și a Toată Palestina și Iordania.” “În 16 aprilie 2016, după vizita pe care a făcut-o pe Insula grecească Lesbos, Papa Francisc a luat cu sine la Roma trei familii de musulmani (12 persoane, din care 6 copii), refugiate din Siria, după ce le-au fost bombardate casele.”⁸ În octombrie 2016, Președintele Autorității Palestiniene, Mahmoud Abbas, islamist ca și regale Iordaniei, de asemenea a făcut o donație importantă pentru restaurarea Sfântului Mormânt al Domnului nostru Iisus Hristos.⁹

Recent, Înalta Curte Constituțională din Egipt a decis ca și creștinii să aibă dreptul să-și ia concediu de la serviciu, pentru a merge în pelerinaj la Sfântul Mormânt din Ierusalim, după cum au mahomedanii dreptul la concediu plătit, pentru a merge la Mecca. Așa am aflat din articolul "In Egypt, Christians Can Now Take Leave From Work To Go On Pilgrimage", publicat în 7 februarie 2017, pe Christian Today, de Joseph Hartropp.¹⁰

e. Îndemnul Sfântului Apostol Petru

”Iubiților, vă îndemn ca pe niște străini ce sunteți și călători aici pe pământ, să vă feriți de poftele cele trupești care se războiesc împotriva sufletului. Purtați-vă cu cinste între neamuri, ca în ceea ce ei acum vă bârfesc ca pe niște făcători de rele, privind ei mai de aproape faptele voastre cele bune, să preamărească pe Dumnezeu, în ziua când îi va cerceta. Supuneți-vă, pentru Domnul, oricărei orânduiri omenești, fie împăratului, ca înalt stăpânitor, Fie dregătorilor, ca unora ce sunt trimiși de el, spre pedepsirea făcătorilor de rele și spre lauda făcătorilor de bine; Căci așa este voia lui Dumnezeu, ca voi, prin faptele voastre cele bune, să închideți gura oamenilor fără minte și fără cunoștință.” (1 Petru 2,11-15).¹¹

⁸ Pr. prof. Ion Ciungu, **MORMÂNTUL LUI MESIA ESTE CINSTIT DE POPOARE**, Protopopiatul Ortodox Român Avrig, joi, 19 mai 2016, http://protopopiatavrig.blogspot.ro/2016/05/mormantul-lui-mesia-este-cinstit-de_19.html

⁹ Pr. Prof. Ion Ciungu, **MORMÂNTUL LUI MESIA ESTE CINSTIT DE POPOARE (II)**, Protopopiatul Ortodox Român Avrig, miercuri 26 octombrie 2016, http://protopopiatavrig.blogspot.ro/2016/10/mormantul-lui-mesia-este-cinstit-de_26.html

¹⁰ Joseph Hartropp, **In Egypt, Christians Can Now Take Leave From Work To Go On Pilgrimage**, Christian Today, 07 February 2017, <http://www.christiantoday.com/article/in.egypt.christians.can.now.take.leave.from.work.to.go.on.pilgrimage/104488.htm>

¹¹ **Întâia Epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Petru, capitoul 2, versetele 11-15**
<http://www.bibliaortodoxa.ro/carte.php?id=61&cap=2>

2017 – Anul internațional al turismului sustenabil pentru dezvoltare

prof. inv. primar Oana-Maria Cojocaru

Școala Gimnazială "Nicolae Bălcescu" Pitești

2017 a fost desemnat Anul Internațional al Turismului Sustenabil pentru Dezvoltare de către Organizația Națiunilor Unite, iar Organizația Mondială a Turismului (OMT), agenția specializată a Națiunilor Unite pentru Turism, a fost desemnată să faciliteze organizarea și punerea în aplicare a Anului Internațional.

Sunt vizate cinci obiective:

- creșterea economică durabilă și favorabilă incluziunii;
- incluziunea socială, ocuparea forței de muncă și reducerea sărăciei;
- utilizarea eficientă a resurselor, protecția mediului și schimbările climatice;
- valorile culturale, diversitatea și patrimoniul;
- înțelegerea reciprocă, pacea și securitatea.

Pe 18 ianuarie 2017, la Madrid, va avea loc ceremonia oficială de deschidere a Anului Internațional al Turismului Sustenabil pentru Dezvoltare, iar ceremonia de închidere, în decembrie 2017, la Geneva. Mai multe informații, aici. 2017, anul internațional al turismului sustenabil, durabil... Verde Organizația Mondială a Turismului (OMT) a realizat lansarea oficială a Anului Internațional al Turismului Durabil pentru Dezvoltare 2017 în cadrul primei manifestări turistice de anvergură la Madrid. Astfel la data de 18/01/2017, 12:30 - Auditorio Norte, 1^a pl. CENTRO DE CONVENCIONES NORTE Ifema nord, a avut loc primul act. 2017 a fost declarat Anul Internațional al Turismului Durabil pentru Dezvoltare de către Adunarea Generală a ONU. "Aceasta este o oportunitate unică pentru a dedica un an de activități care promovează turismul ca un pilon-cheie pentru un viitor mai bun și o viață mai bună pentru noi toți", a declarat Taleb Rifai, secretarul general al OMT.

Evenimentul a fost prezidat de Majestatea Sa, Regele Felipe al VI-lea al Spaniei. Celebrarea a subliniat potențialul turismului în a contribui la dezvoltarea tuturor țărilor în cadrul Obiectivelor de dezvoltare durabilă, precum și necesitatea de a continua direcția de avansare spre un sector turistic mai durabil, care să genereze beneficii comunităților locale și care promovează conservarea patrimoniului natural și a valorilor culturale. Mai multe detalii de la eveniment pot fi accesate aici <http://media.unwto.org/press-release/2017-01-20/world-tourism-organization-begins-international-year-sustainable-tourism-de>

Despre Turismul verde Ecologic din România:

Asociația TURISMVERDE* este creatorea și promotoarea primului principiu "Green Business Scheme" din România, denumit și "3WT3Win Tourism", cel mai durabil, sustenabil, responsabil și rezonabil principiu de dezvoltarea turismului. Detalii aici!

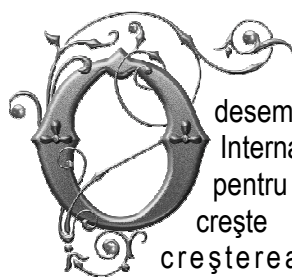
Misiunea asociației este aceea de a prezerva pe cât posibil calitatea mediului, valentele estetice ale tuturor zonelor neprotejate (delta, munte, mare, urban-rural etc) cât și legăturile sociale cu locuitorii, conservându-le patrimoniul cultural material sau imaterial și valorile lor tradiționale, contribuind totodată la înțelegere și toleranță, la simbioza om-natură, pentru ca și generațiile viitoare să se poată bucura în călătoriile lor de macar aceleași condiții ca și noi astăzi.

De aceea Asociația Ecologică Turismverde* recomandă întotdeauna consumul responsabil și rezonabil de...

TURISM. Detalii în continuare despre asociație, <http://turismverde.ro/pagini/Cine%20suntem.html>

Anul internațional al turismului durabil pentru dezvoltare

prof. Luminița Mihălcescu. Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” Brăila

Organizația Națiunilor Unite (ONU) a aprobat desemnarea anului 2017 ca Anul Internațional de Turism Durabil pentru Dezvoltare, în scopul de a crește contribuția sectorului la creșterea economică și la îmbunătățirea socială și a mediului.

Rezoluția, aprobată la data de 4 decembrie, recunoaște „importanța turismului internațional și, în special, desemnarea unui an internațional de turism durabil, pentru a promova o înțelegere mai bună între popoarele de pretutindeni, să conducă la o conștientizare mai mare a bogățiilor patrimoniului ale diferitelor civilizații și să ducă la o mai bună apreciere a valorilor inerente ale diferitelor culturi, contribuind astfel la consolidarea păcii în lume”, așa cum informează un comunicat al Organizației Mondiale a Turismului (OMT).

Această proclamare este o oportunitate unică de a extinde contribuția sectorului turismului la cei trei piloni ai durabilității (economic, social și de mediu), precum și creșterea gradului de conștientizare cu privire la adevăratele dimensiuni ale unui sector care de obicei se subestimează”, a afirmat Secretarul General al OMT, Taleb Rifai.

Potrivit comunicatului, această decizie vine într-un moment deosebit de important, în care comunitatea internațională adoptă noua *Agenda 2030* și *Obiectivele de Dezvoltare Durabilă* (ODS), aprobate de către Adunarea Generală a ONU.

Turismul apare în rândul țințelor următoarelor trei obiective:

➤ Promovarea creșterii economice susținute, inclusivă și durabilă, ocuparea forței de muncă deplină și productivă și muncă decentă pentru toți.

➤ Consum și producție durabilă

➤ Conservarea și utilizarea durabilă a

oceanelor, mărilor și a resurselor marine pentru dezvoltarea durabilă.

În ultima jumătate a secolului trecut, turismul a înregistrat o activitate în continuă dezvoltare și diversificare. De-a lungul unei lungi perioade de timp turismul internațional s-a caracterizat prin concentrarea sa în spațiu (spații și areale pe coastele mării, lacuri și cursuri de apă), concentrare în timp (mai ales pe durata verii) și în motivație (odihnă, relaxare și petrecerea timpului liber strâns legate de vacanțe însoțite pe coasta mărilor). Dar cu fiecare an care trece, există și se manifestă o tendință crescândă pentru schimbare în destinațiile turistice. Piața turistică oferă în acest sens noi destinații și noi oportunități în fiecare țară. În acest context, fragmentarea vacanțelor, cerințele ridicate ale turiștilor vis-à-vis de servicii de înaltă calitate, au sprijinit dezvoltarea turistică și au contribuit nemijlocit la procesul schimbării destinațiilor turistice.

Destinațiile turistice ca Asia, Africa de Nord, Africa de Sud, America de Sud și zona mării Caraibelor au beneficiat de procente de sosiri internaționale de pe piețele turistice (în continuă scădere de altfel) ale Europei și Americii de Nord. În anul 1950, doar 15 țări au înregistrat aproximativ 25 milioane de sosiri internaționale comparativ cu anul 2000 când peste 70 de țări și teritorii au primit mai mult de 1 milion de turiști.

În termeni economici, încasările din turismul internațional sunt considerate a fi export de turism, iar cheltuielile turistice mondiale import de turism. Pentru multe țări, turismul internațional reprezintă o sursă importantă de încasări în valută. În concordanță cu analiza prezentată de O.M.T. în „Tourism Economic Report”, prima ediție – 1998, turismul este considerat unul dintre primele 5 ramuri de export în aproximativ 83% dintre țări și, principala sursă de devize (valută) pentru cel puțin 38% dintre ele.

În conformitate cu părerile specialiștilor O.M.T., în ultimii 10 ani se pot concretiza următoarele tendințe în structura circulației turistice internaționale:

➤ cea mai mare pondere a cheltuielilor turistice în cheltuielile de consum ale populației se înregistrează în general în țările dezvoltate pe plan turistic și cu o economie dezvoltată, cum ar fi de exemplu în Austria, Elveția etc.

➤ dinamica cea mai puternică a cheltuielilor turistice în totalul cheltuielilor de consum se înregistrează în țările în curs de dezvoltare (Mexic) și mai ales în recent industrializatele țări ale Asiei (Coreea, Singapore, Taiwan).

➤ există totuși o pondere relativ redusă a cheltuielilor turistice în totalul cheltuielilor de consum din unele țări dezvoltate cum ar fi SUA, Franța, Australia; explicația constă în faptul că se remarcă o serie de cheltuieli de consum voluminoase, repartizate pe un evantai larg de consumatori, aceste cheltuieli acoperind o gamă largă de necesități nonturistice la care se adaugă și existența unei oferte turistice proprii, foarte dezvoltate, care satisface o parte a necesităților cu caracter turistic.

➤ tendința de a aloca o parte tot mai mare din venitul disponibil pentru turism, caracteristică a turiștilor din țările dezvoltate, care s-a transmis și celor din țările în curs de dezvoltare, ce au adoptat structura de consum din țările industrializate.

În contextul viitoarelor evoluții ale industriei turistice pe plan european dar și mondial, se pune problema rolului Uniunii Europene în domeniul turismului în viitor, a modului de abordare a problematicei turismului la nivel european. În acest context, au fost ridicate câteva probleme, care își vor găsi răspunsul urmărind atent evoluția tuturor sectoarelor economice și a celui turistic în mod special. Satisfacția turistului ar putea fi asigurată prin acțiuni în domeniul protecției consumatorului sau prin acțiuni menite să conducă la diversificarea produsului turistic (dezvoltarea turismului cultural și rural în special). Pe de altă parte, interesele industriei turistice pot fi realizate prin intermediul unor politici coerente și stabilite în domeniul taxelor, infrastructurii, competiției etc. Ideea de dezvoltare a industriei turistice în Uniune ar putea fi privită și independent, ca o suplimentare a politicilor deja existente. În această abordare, o competiție a practicilor și metodelor folosite la diferite nivele (unional, național, regional și local), precum și schimbul de experiență în cazul celor mai bune rezultate, nu sunt fezabile. După cum este deja cunoscut, Uniunea Europeană a beneficiat până în prezent de un cadru legal pentru a acorda asistență sectorului turistic: cererea unui mediu favorabil turismului, îmbunătățirea pregătirii profesionale în domeniu, protejarea mediului înconjurător.

Planul de Acțiune în domeniul turismului elaborat în 1992 a oferit o bază pentru cooperarea între statele membre și a stimulat dialogul între acestea în problematica turismului. A reprezentat, de asemenea, baza pentru schimbul de idei și informații, pentru construirea de proiecte și strategii comune. Din păcate, planul de acțiune a fost limitat, atât ca durată cât și ca scop. Participarea activă a tuturor statelor membre la acțiunile care au făcut parte din plan au demonstrat avantajele unei cooperări transnaționale pentru dezvoltarea turismului și integrarea europeană. Dialogul efectiv și continuu între toate părțile implicate la nivel regional, național sau internațional este elementul esențial al unui plan de acțiune eficient. Poate Uniunea Europeană să joace rolul activ de distribuitor de informații și de intermediar între numeroasele părți implicate, fie acestea statele membre, organizații profesionale, consumatori terțe țări sau organizații internaționale, să asigure consultarea statelor membre și să pună de acord politica lor cu cea unională?

Un asemenea rol ar atrage după sine automat extinderea sa prin formularea și implementarea acțiunilor care să suplinească pe cele ale statelor membre. Ar putea o menținerea intereselor sectorului turistic și a integrării acestora într-un proces de dezvoltare eficientă și durabilă?

BIBLIOGRAFIE

1. CRISTUREANU, C. – Economia și politica turismului internațional, Editura Abeona, București, 1992.
2. Coord. Prof. Univ. Dr. CRISTUREANU, C. și Lect. Univ. Dr. MORARIU, D. – Caiet de seminar pentru Economia și politica turismului internațional, Universitatea Ecologică, Deva, 1997 – uz intern.
3. COSMENSU, I. – Turismul, fenomen complex contemporan, Editura Economică, București, 1998.
4. FORIȘ, T., DIMA, D. (coord.) – Manual de formare managerială în turism, Editura Psihomedica, Sibiu, 2001;
5. Coord. POPA, I. – Tranzacții comerciale internaționale, Editura Economică, București, 1997.

Importanța economică a turismului

prof. Daniel Iarca, Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Buzău

n ansamblul unei economii naționale, turismul acționează ca un element dinamizator al sistemului economic global, el presupunând o cerere specifică de bunuri și servicii, cerere care antrenează o creștere în sfera producției acestora. De asemenea, cererea turistică determină o adaptare a ofertei, care se materializează în dezvoltarea structurilor turistice și indirect în stimularea producției ramurilor participante la: construirea și realizarea de noi mijloace de transport, instalații de agrement pentru sporturi de iarnă, nautice etc. Cu toate că are un aport semnificativ la creșterea PIB, turismul are și o contribuție aparte la realizarea valorii adăugate. Având ca specific consumul mare de muncă vie, de inteligență și creativitate, turismul participă la creșterea valorii adăugate într-o măsură mai mare decât alte ramuri apropiate din punct de vedere al nivelului de dezvoltare.

De asemenea, turismul antrenează și stimulează producția din alte domenii. Studiile de specialitate au evidențiat faptul că activitatea unor ramuri este determinată în mare parte de nevoile turismului.

Turismul reprezintă totodată un mijloc de diversificare a structurii economiei unei țări. Astfel, necesitatea de adaptare a activității turistice la nevoile tot mai diversificate, mai complexe ale turistilor determină apariția unor activități specifice de agrement, transport pe cablu.

Pe lângă toate acestea, turismul reprezintă și o cale (în unele cazuri chiar singură) de valorificare superioară a tuturor categoriilor de resurse și în special a celor naturale: frumusețea peisajelor, calitățile curative ale apelor minerale sau termale, condițiile de climă.

Trebuie menționat și faptul că turismul este capabil să asigure prosperitatea unor zone defavorizate, putând fi un remediu pentru regiunile dezindustrializate. Aceasta prin dezvoltarea unor zone mai puțin bogate în resurse cu valoare economică mare, dar cu importante și atractive resurse turistice naturale și antropice. Datorită acestui fapt el este considerat o parghie de atenuare a dezechilibrelor interregionale.

O altă formă de manifestare a efectelor economice ale turismului o reprezintă contribuția sa la asigurarea unei circulații banesti echilibrate, realizată deopotrivă pe seama turismului intern și internațional.

Definiția dată de Organizația Mondială a Turismului (O.M.T.), în privința noțiunii de *turism* este următoarea: „Activitățile desfășurate de persoane, pe durata călătoriilor și sejururilor, în locuri situate în afara reședinței obișnuite, pentru o perioadă consecutivă ce nu depășește un an (12 luni), cu scop de loisir, pentru afaceri sau alte motive”.

Turismul reprezintă o componentă a călătoriei, înțelegând, prin călătorie, în sens larg, deplasarea dintr-o localitate în alta. Turismul înseamnă activitatea de a călători în afara mediului obișnuit al unei persoane, în orice scop (cu câteva excepții, în primul rând când persoana respectivă urmează să desfășoare în locul în care călătorește, o activitate remunerată sau se află în situații precum efectuarea de tratamente clinice, arest, închisoare s.a.).

În funcție de o țară dată, conform definițiilor EUROSTAT, se pot distinge trei forme elementare ale turismului:

1) **Turismul intern**, cuprinzând activitățile rezidenților unei țări care călătoresc doar în interiorul acelei țări, dar în afara reședinței lor obișnuite.

2) **Turismul receptor**, cuprinzând activitățile non-rezidenților care călătoresc într-o țară dată, altă decât cea unde își au reședința obișnuită.

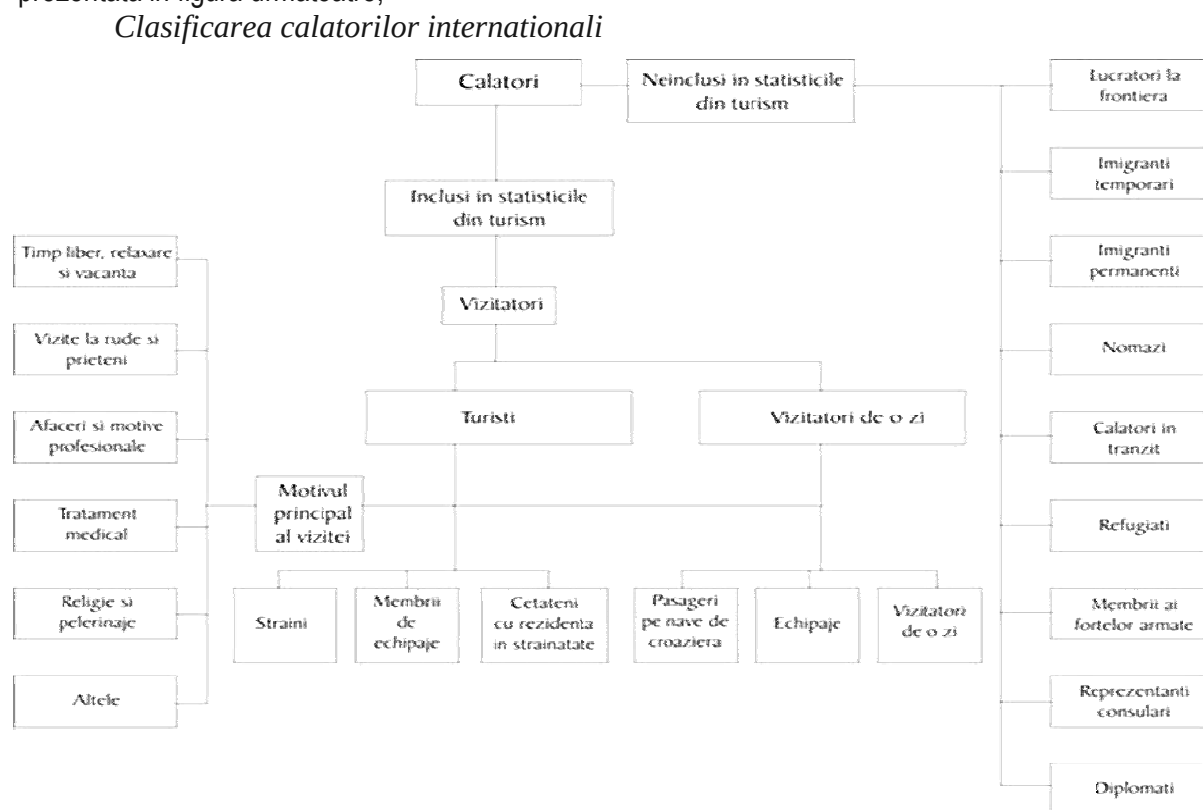
3) **Turismul emitator (emitent)**, cuprinzand activitatile rezidentilor unei tari date, care calatoresc si isi petrec sejururile intr-o alta tara decat cea in care isi au resedinta lor obisnuita.

Aceste forme elementare ale turismului pot fi combinate intre ele, in mai multe moduri, rezultand urmatoarele *categorii* ale turismului:

- a) **Turismul interior**, format din turismul intern si turismul receptor;
- b) **Turismul national**, format din turismul intern si turismul emitator (emitent)
- c) **Turismul international** (al unei tari), format din turismul emitator si turismul receptor.

O definitie oficiala a turismului international a fost adoptata, la solicitarea O.M.T., in cadrul Conferintei internationale privind statisticile si sondajele, in iulie 1991. Aceasta definitie porneste de la notiunea de „vizitator” si face distinctia dintre „turist” si „vizitator de o zi” sau „excursionist”.

Clasificarea calatorilor internationali, realizata de Organizatia Mondiala a Turismului, este prezentata in figura urmatoare;

Sursa: Organizatia Mondiala a Turismului (OMT)

Turismul fiind o activitate caracterizata printr-o dinamica spatiala continua, ea implica existenta factorului uman, in felul urmatoare se evidentiaza urmatoarele tipuri de persoane:

1. Vizitatorul international - orice persoana care viziteaza o tara, alta decat cea in care aceasta isi are resedinta sa obisnuita, pentru o perioada care sa nu depaseasca 12 luni si al carei motiv principal al vizitei este altul decat cel de a exercita o activitate remunerata in tara vizitata.

2. Turistii internationali - constituie una dintre cele doua categorii de vizitatori internationali, alaturi de excursionisti. Atunci cand durata deplasarii atinge sau depaseste 24 de ore, respectiv cand vizitatorii petrec o noapte in tara vizitata, acestia sunt considerati a fi „turisti”, in timp ce aceia a caror deplasare dureaza mai putin de 24 ore, deci fara a comporta o innoptare, sunt considerati a fi „vizitatori de o zi” sau „excursionisti”.

3. Vizitatorul de o zi - sau excursionistul este acel vizitator (international, in acest caz) care nu petrece nici o noapte intr-o unitate de cazare, colectiva sau individuala, in locul, respectiv tara vizitata.

Turismul international reprezinta 25-30 % din comertul mondial de servicii. Principalele tari furnizoare de turisti sunt: SUA, Germania, Franta, Marea Britanie, Canada, Olanda, Italia, Suedia,

Japonia si altele, iar dintre tarile primitive amintim: Spania, Franta, Marea Britanie, Austria, Germania, Elvetia si altele. Cele mai mari incasari din turism au fost inregistrate in Italia, urmata de Spania, Franta, Marea Britanie, Austria, Germania, Elvetia si altele. Privind curentele turistice internationale, cea mai puternica integrare atat a ofertei, cat si a cererii se intalneste pe continentul european unde peste 89% din calatori provin tot din tarile europene. Principalele destinatii sunt sudul si vestul continentului, in timp ce cea mai dinamica evolutie a calatoriilor apartin Europei de Est. Continentul asiatic se situeaza pe locul doi ca destinatie turistica si ca ritm de crestere a circulatiei turistice. In cadrul acesteia, Asia de Vest primeste jumatate din fluxul de turisti care viziteaza continentul, iar cea mai dinamica circulatie turistica ce provine din tarile europene se indreapta spre Asia de Est si de Sud.

Pe langa consecintele economice, turismul are si o profunda semnificatie socio-umana. El actioneaza, prin natura sa, atat asupra turistilor in mod direct, cat si asupra populatiei din zonele vizitate. De asemenea, efectele turismului se rasfrang si asupra calitatii mediului, a utilizarii timpului liber si nu in ultimul rand asupra legaturilor dintre natiuni.

Turismul este, dincolo de toate, un element care favorizeaza comunicarea, schimbul de idei, de informatii, stimuland largirea orizontului cultural cu efect asupra formarii intelectuale.

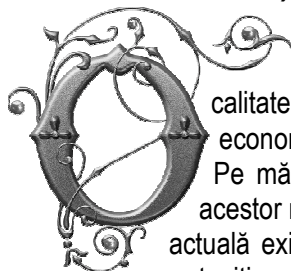
Una dintre cele mai importante functii ale turismului consta in rolul sau reconfortant, in calitatea sa de a contribui la regenerarea capacitatii de munca a populatiei, atat prin formele de odihna, cat si prin formele de tratamente balneo-medicale. Totodata, turismul reprezinta un mijloc de educatie, de ridicare a nivelului de instruire, de cultura si civilizatie a oamenilor. Daca privim activitatea turistica ca pe una de productie, cu intrari si iesiri, se observa ca aceasta presupune exploatarea unei game variate de resurse, cele naturale avand un rol fundamental. In consecinta, turismul exercita influenta asupra mediului si componentelor sale.

Tot in plan socio-economic, dar si politic, trebuie amintit rolul deosebit de important al turismului in intensificarea si diversificarea legaturilor intre natiuni pe plan mondial. Intr-adevar, alaturi de comerțul propriu-zis, turismul international tinde sa devina una din formele principale de legatura dintre oameni situati pe continente diferite.

Turismul și dezvoltarea durabilă

prof. Adriana Ciobotar, Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi”

dată cu societatea umană, procesul dezvoltării economice a avut un imens ascendent. În toate etapele istorice, oamenii au valorificat factorii de mediu prin calitatea lor de resurse economice. Astfel din totdeauna a existat un plan de acțiune economic-mediu menit să satisfacă cerințele și nevoile umane.

Pe măsura trecerii timpului, dar mai acut în ultimul secol s-a pus problema epuizării acestor resurse, dar și a degradării tot mai evidente a calității mediului înconjurător. La ora actuală există tot mai multe dovezi științifice că schimbările climatice globale au atins un punct critic.

Definirea conceptului de dezvoltare durabilă

În deceniul 7 al secolului trecut s-a pus problema limitării creșterii economice, deoarece produce schimbări de structuri și de funcționalitate a mediului natural; defrișările forestiere pentru extinderea așezărilor umane, a suprafețelor agricole, accelerarea eroziunii solurilor, multiplicarea formelor de poluare au fost semnalele cele mai clare referitoare la distrugerea mediului. La acestea se mai adaugă creșterea neomogenă a populației, industrializarea excesivă, extinderea căilor de comunicație, ritmul înalt de urbanizare, elemente care au susținut în mod continuu dezechilibrul din ecosistemele naturale.

Inițial termenul utilizat a fost de eco-dezvoltare folosit în domeniul agriculturii, pentru a realiza un echilibru între producție vegetală, animală și respectarea cerințelor de regenerare naturală a resurselor utilizate în acest domeniu (Mudgley James, 1995). În acest context, pe lângă ONU, a fost inițiată Comisia Brundland¹ în anul 1987, care a propus utilizarea noțiunii de „dezvoltare durabilă”.

În esență, la aplicarea acestui concept au fost implicate Banca Mondială, OECD, Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare (PNUD) care au contribuit și la realizarea unei definiții unanim acceptate. Fiecare dintre aceste instituții internaționale derulează programe ce susțin conceptul de dezvoltare economică durabilă.

Astfel, dezvoltarea durabilă presupune exploatarea și valorificarea resurselor disponibile ale planetei, de orientare a dezvoltării economice și tehnologice, de orientare a investițiilor directe în așa manieră încât să satisfacă cerințele actuale și de viitor ale societății umane. Accentul este pus pe componenta ecologică a mediului înconjurător, iar preocupările de reducere a poluării s-au multiplicat. Scopul esențial este acela de a folosi mai rațional resursele naturale cu risc de epuizare și degradare, și de realizare a unui standard de viață decent, pentru generații viitoare, cu o distribuție echitabilă a veniturilor generale și specifice.

Creșterea preocupărilor pentru probleme de dezvoltare durabilă, a impus organizarea în 1992 a primei conferințe ONU (Earth Summit), apoi în 2002 la Johannesburg. Ulterior au mai fost inițiate conferințe internaționale (New York în 1997, Kyoto 2004, Montreal 2006) cu scopul de a reduce poluarea și efectele negative ale schimbării climatice globale. De asemenea, OMT la nivelul anului 2008 a derulat o serie de acțiuni internaționale dedicate dezvoltării durabile a turismului. În acest sens, pot fi amintite următoarele manifestări:

- Conferința Internațională privind aplicarea criteriilor de dezvoltare durabilă de la Barcelona, Spania, 6 octombrie 2008;
- Conferința de dezvoltare durabilă din lumea arabă, Aman, Iordania, 17 octombrie 2008;
- Conferința privind schimbările climatice și turismul durabil, Madrid, Spania, 5 iunie 2008;
- Conferința Internațională privind aplicarea unor standarde în turism în zona Orientului Apropiat și a Mării Mediterane, Egipt, 17-19 decembrie 2008.

În același context UE a realizat și adoptat în 2001, strategia la dezvoltare durabilă, reactualizată în 2006, pe măsura aderării de noi țări membre. Astfel fiecare țară, poate urma principalele coordonate ale acestei strategii și crea propria strategie națională de dezvoltare durabilă, în conformitate cu atribuțiile specifice date de mediul natural, social și economic de mediu.

În ultimul deceniu, al prezentei configurații a UE, în strategia sa generală, dezvoltarea durabilă a

devenit o preocupare esențială. Încă din anul 1997, prin Tratatul de la Maastricht aceasta a devenit un obiectiv politic cu aplicabilitate în toate țările membre. În anul 2001, CE întrunit la Göteborg (Suedia) a adoptat prima strategie de dezvoltare durabilă a UE; la acestea au fost aduse alte schimbări de conținut în 2002, 2005, 2006. Astfel, Consiliul UE, a aprobat o nouă strategie de Dezvoltare Durabilă, având în vedere că au fost acceptate noi țări membre. Aceasta are un caracter unitar, coerent cu o finalitate clară legate de un alt mod de exploatare și valorificare a resurselor mediului.

Conceptul de turism durabil

Concomitent cu consolidarea ideii de dezvoltare durabilă a economiei a început să se contureze și aplicările sectoriale. Primele abordări teoretice se datorează Organizației Mondiale de Turism. Alături de alte organisme ale ONU aceasta a încercat să aplice cerințele dezvoltării durabile la domeniul industriei turismului. Astfel, reprezentanții și experții OMT au prezentat propria viziune durabilă la Summitul de la Johannesburg din 2002.

Toate formele și activitățile turistice sunt dependente de mediul înconjurător al cărui componente devin resurse exploatabile. În acest context prin turism, sunt create acele produse care comercializează aceste resurse și le adaugă o valoare adăugată importantă. Astfel veniturile din turism au valori mai mari în raport cu resursele naturale și culturale folosite. Prin urmare interdependența dintre mediu și turism este mult mai evidentă și puternică.

Dezvoltarea durabilă a turismului include un grup de principii directoare, reprezentate prin:

- asigurarea condițiilor de practicare a turismului de un număr cât mai mare de persoane, ca o componentă a drepturilor omului și o liberă circulație a persoanelor;
- realizarea unei solidarități în interiorul generației și între generații ca promotori ai turismului;
- cultivarea unui turism axat pe servicii de calitate și atent față de cerințele de protecție a mediului;
- implicarea în aplicarea dezvoltării durabile a mediului de afaceri și a partenerilor sociali;
- coerența temporală și spațială a politicilor de dezvoltare a turismului la nivel național, regional și local;
- aplicarea unor evaluări de impact și de mediu pentru toate formele de turism;
- utilizarea celor mai noi informații și rezultate din cercetarea de mediu cu rol major în stabilirea coordonatelor dezvoltării durabile;
- introducerea în strategiile sectoriale durabile a principiilor de precauțiune și de plată a unor taxe de către poluatori.

Aceste principii acționează direct asupra ritmului de creștere a cererii turistice și de expansiune spațială a dotărilor turistice. Multe decenii de-a rândul turismul a fost privit nu numai prin prisma avantajelor sale economice: creșterea veniturilor, multiplicarea locurilor de muncă, valorificarea unor resurse mai puțin cunoscute, dar originale. Astfel, au fost create condiții de dezvoltare necontrolată a activităților turistice în multe țări recunoscute printr-un patrimoniu turistic deosebit.

În aplicarea acestor principii se are în vedere reducerea efectelor negative ale turismului. Pentru a include turismul într-o abordare durabilă se cer realizate câteva obiective esențiale:

- susținerea activităților turistice care aduc cele mai reduse impacturi asupra mediului;
- reducerea formelor de poluare produse de turism;
- respectarea diversității și a identității culturale, a egalității de șanse și diminuarea discriminării de orice tip;
- aplicarea unor proiecte în turism pe inovare și competitivitate economică, socială, unde prosperitatea individuală și colectivă să fie în concordanță cu starea mediului;
- respectarea recomandărilor și legislației convențiilor internaționale, mai ales a celor din UE pentru a extinde aplicarea dezvoltării durabile;

Realizarea concretă a acestor obiective trebuie să aibă în vedere conexiunile turismului cu celelalte sectoare economice, fiind știut că acest sector suporta multipli influențe directe și indirecte. În acest context dezvoltarea durabilă a turismului presupune un echilibru constant și continuu între existența, dezvoltarea turismului, și protecția mediului înconjurător.

Influența globalizării economice și a schimbărilor climatice asupra turismului actual.

¹Comisia Brundtland reprezintă în realitate Comisia Mondială pentru Mediu și Dezvoltare (Zamfir C, 2007).

Globalizarea nu este un fenomen complet nou în plan economic și social. Practic, acesta se identifică și în alte etape istorice ale societății umane. Potrivit organismelor internaționale (Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional), globalizarea constituie un fenomen de creștere în relațiile economice și comerciale internaționale cu consecințe directe asupra domeniului politic, juridic, economic, socio-cultural; cele mai vizibile influențe se văd în structura activităților economice, în sensul că se produce dinamizarea evidentă a unor activități economice în comparație cu altele.

După anii 1989-1990, odată cu schimbările structurale din fostele țări socialiste se constată că globalizarea a căpătat forme moderne de manifestare prin apariția unor puternice interdependențe economice mondiale și puternice restructurări sociale.

În domeniul turismului fenomenul de globalizare se manifestă prin multiplicarea resurselor turistice folosite, prin aplicarea tehnologiilor moderne în creșterea calității serviciilor turistice. Astfel se manifestă o diversificare a formelor de turism (turism de afaceri, turism medical, de shopping, pentru festivaluri artistice etc.). În plus, apare o ridicare a cerințelor privind clasificarea unităților turistice în funcție de numărul și calitatea serviciilor turistice oferite. În acest sens, se constată o expansiune a lanțurilor hoteliere internaționale, care își deschid și preiau noi unități turistice în tot mai multe țări.

În aceste condiții, fenomenul de globalizare ascute concurența și sprijină creșterea competitivității în cadrul industriei turistice, managerii structurilor turistice sunt interesați să păstreze constant calitatea serviciilor, să se facă o promovare dinamică pentru a cuceri noi piețe turistice. Aplicarea de sisteme computerizate și de programe informatice a deschis prin mondializarea lor o nouă etapă a globalizării; astfel se constată o tendință de transnaționalizare a turismului, generând noi fluxuri turistice.

În ciuda unor aspecte pozitive, globalizarea economică aduce cu sine dispariția unor activități economice care nu mai sunt cerute de piață și stratificări sociale evidente, pierderea controlului social. Astfel, apar fenomene de polarizare socială, evidente, fapt ce determină micșorarea numărului de potențiali turiști. În plus, se extind modele culturale străine, care contribuie la diminuarea propriei identități culturale, în societăți tradiționale, de pierdere a diversității. În mod concret, globalizarea, reprezintă în esență prin extinderea formelor moderne ale democrației, de răspândire a economiei de piață determină o omogenizare a formelor de turism și a calității serviciilor; singurele elemente de diferențiere sunt date de valoarea calitativă și cantitativă a resurselor turistice, de dotările și amenajările turistice, de modul în care sunt realizate programele turistice. Ceea ce trebuie analizat mai în detaliu sunt implicațiile sociale ale globalizării pentru a se evita extinderea grupurilor umane marginalizate, prin care se pierde un mare număr de potențiali turiști, potrivit extinderii sărăciei și a instabilității materiale.

Alături de globalizarea economică un alt fenomen cu multiple consecințe asupra turismului, îl constituie schimbările climatice globale. În ultimele 3-4 decenii au apărut tot mai multe contradicții între mediul natural și cel creat de om. Exploatarea mediului a fost unul continuu, care a mers în concordanță cu dezvoltarea societății umane. Valorificarea tot mai dinamică a resurselor oferită de natură a crescut gradul de epuizare a unora, a limitat condițiile de regenerare a altora și a distrus ireversibil multe peisaje naturale deosebite. Dezechilibrul dintre nevoi și resurse a condus la extinderea formelor de poluare.

La nivelul cercetărilor științifice actuale se consideră că există câteva cauze majore care au determinat: apariția schimbărilor de climă; creșterea rapidă a populației, accelerarea defrișărilor forestiere, supraexploatarea resurselor de apă, creșterea volumul de emisii de gaze cu efect de seră.

Efectele cele mai vizibile sunt exprimate prin multiplicarea numărului de uragane, furtuni, inundații puternice, creșterea nivelului apelor mării, ploi acide, reducerea masei de gheață din jurul Polului Nord și a celor montani din masivele montane înalte, modificări ale curenților oceanici. Conform, oamenilor de știință cu preocupări de mediu arată că sistemul climatic al planetei are un grad ridicat de fragilitate și poate suferi modificări ireversibile. Efectele schimbărilor climatice nu sunt uniforme ci se manifesta diferențiat de la un continent la altul și de la o regiune geografică la alta.

Ceea ce surprinde este caracterul distructiv puternic al unor asemenea manifestări. În acest sens se constată violența unor uragane, ploi asociate cu inundații (SUA – uraganul Katrina, 2001; Italia – ploi și inundații în 2008; Brazilia – inundații în 2008). Alt fenomen este acela al creșterii valorilor de temperaturii medii multianuale, astfel s-a schimbat configurația termică a anotimpurilor.

Astfel, pe măsură ce suprafața acvatică a oceanelor se încălzește furtunile devin tot mai puternice; în plus în anotimpurile estivale se înregistrează temperaturi foarte ridicate și creșterea perioadelor de secetă.

În acest context în multe orașe europene și nord-americane, în perioada 2004-2008 au crescut temperaturile de peste 37-39°C, pentru perioade de 7-10 zile. Multe orașe pe glob au înregistrat noi recorduri de temperaturi ridicate în sezonul de vară (Paris, Atena, New York, Las Vegas, ajungând la peste 40°C și până la 44°C, la umbră). În alte așezări urbane și rurale de pe glob cu real potențial turistic se înregistrează în anotimpul de iarnă temperaturi foarte scăzute, furtuni de zăpadă sau inundații puternice.

Aceste aspecte influențează foarte mult industria turistică. Multe resurse turistice și naturale au suferit distrugerii importante, cu dificultăți de recuperare, protecție și conservare. Perioadele din an, cu temperaturi ridicate reduc fluxurile turistice, furtunile, uraganele distrug multe dotări și amenajări turistice.

Creșterea apelor oceanelor, provoacă dispariția micilor insule din Oceanul pacific și Indian care se sprijină foarte mult pe activități agricole tradiționale și turism. În alte condiții, iernile cu temperaturi ridicate duc la scăderea ninsorilor și a stratului de zăpadă, astfel se reduce perioada practicării sporturilor de iarnă în multe masive montane; acest fenomen este mult mai vizibil în Europa și America de Nord.

Diminuarea influențelor negative asupra turismului se poate realiza prin utilizarea energiei alternative, limitarea consumului energetic, de combustibili fosili, a celei de apă, reciclarea deșeurilor, eficientizarea consumului pentru fiecare unitate turistică și pe turist. De asemenea, efectele negative ale schimbărilor climatice conduc la creșterea gradului de sărăcie în așezările rurale și urbane afectate de catastrofe naturale, prin distrugerea unităților economice, a locuințelor și a bunurilor existente.

Ambele aspecte – ale globalizării și ale schimbărilor climatice globale au un impact major asupra dezvoltării durabile. Prima influențează dezvoltarea durabilă prin următoarele cerințe:

- extinderea eficienței economice ca suport al reducerii costurilor și consumurilor de materii prime;
- aplicarea unor reglementări financiare unitare care pot stimula investițiile în protecția mediului;
- standardizarea cerințelor de calitate pentru produsele finite și serviciile oferite pe piețele comerciale.

A doua participă direct la formularea politicilor internaționale și naționale de mediu. Aceste politici au scop respectarea unor reglementări și realizarea unor sisteme de control a poluării, de urmărire și înregistrare a hazardurilor naturale și antropice.

Pentru a se reduce nivelul de poluare cu efect direct asupra calității mediului și a modului de manifestare al acestuia se aplică o serie de taxe suplimentare și se acordă permise de poluare pe termen limitat. Astfel, aplicarea unor instrumente economice și financiare stricte pot contribui la sprijinirea aplicării principiilor de dezvoltare durabilă.

Certificarea unor unități economice din turism și a unor servicii conform cerințelor de mediu (ISO 14.000) pot determina pe termen mediu și lung o mai bună conservare a resurselor turistice, evitarea risipei, a degradării acestora. Aplicarea reconstrucției ecologice în multe zone industriale, agricole, urbane, ajută la refacerea parțială a componentei de mediu și deschid calea dezvoltării funcției turistice în mod controlat.

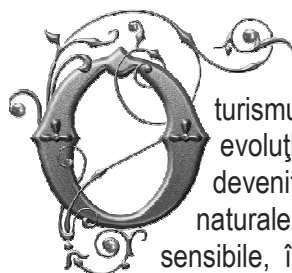
Bibliografie:

- Bodea Gabriela (1999), *Sistemul economic, între dezechilibru și dezvoltare*, Editura Dacia, Cluj Napoca.
- Brakhahn W., Vogt U. (1998), *ISO 900 pentru servicii*, Editura Tehnică, București.
- Bran Florina, Simon Tamara, Nistoreanu P. (2000) *Ecoturism*, Editura Economică, București.
- Bulagă A., Iftimoaie C. (2001), *Serviciile publice locale*, Editura Economică, București.
- Georgescu G. (1995), *Reforma economică și dezvoltarea durabilă*, Editura Economică, București
- Glăvan V. (2005), *Geografia turismului*, Editura Fundației România de Măine, București, pg. 176-180
- Matei Lucia (1999), *Managementul dezvoltării locale*, Ed. A II-a, Editura Economică, București
- Popescu G. (1999), *Autonomia locală și integrarea europeană*, Editura All Beck, București.
- Prahoveanu E. (1998), *Economie politică – fundament de teorie economică*, Editura Eficient, București.
- Simon Tamara (2006) *Amenajarea turistică a teritoriului*, Editura Fundației România de Măine, București, pg. 22- 40.
- Snack O. și colab. (2007), *Economia turismului*, ed. A II-a, Editura Economică, București.
- Zollodz H. D. (2007), *Fundamentele marketingului*, Editura All, București.

Ecoturismul, forma principală de manifestare a turismului durabil

prof. Marcela Valerica Urea

Liceul Tehnologic Mîrșa

dată cu intrarea în mileniul trei, devenim tot mai conștienți de complexitatea, fragilitatea și valoarea inestimabilă a planetei noastre. În același timp, turismul tinde să devină o expresie tot mai populară a acestei conștiințe. Datorită evoluției transporturilor și tehnologiei informației, tot mai multe zone îndepărtate au devenit accesibile, fapt ce a contribuit la o ascensiune rapidă a turismului în arii naturale. Drept urmare este tot mai evident că dezvoltarea turismului în arii naturale sensibile, în absența unui management corespunzător, poate prezenta o amenințare pentru integritatea ecosistemelor și a comunităților locale.

Un număr tot mai mare de vizitatori în zone fragile din punct de vedere ecologic poate duce la o degradare puternică a mediului. De asemenea, comunitățile locale și cultura indigenă pot fi influențate negativ de aflusul crescut de vizitatori străini cu un stil de viață modern. În plus, schimbările climatice, instabilitatea economică și condițiile politico-sociale pot face din turism o afacere riscantă, mai ales în zonele puternic dependente de această activitate economică.

Constatăm că ascensiunea turismului creează numeroase oportunități atât pentru conservare cât și pentru bunăstarea comunităților locale. Ca răspuns la interesul crescut pentru cunoașterea naturii, dar și la semnalele de alarmă venite din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, s-a conturat treptat o nouă etică a călătoriei numită ecoturism.

Ecoturismul poate furniza veniturile atât de necesare pentru protejarea parcurilor naționale și a altor arii naturale, venituri care nu ar putea fi obținute din alte surse. De asemenea, ecoturismul poate constitui o alternativă viabilă de dezvoltare economică pentru comunitățile cu puține activități generatoare de venit. Mai mult, ecoturismul poate spori nivelul de educație și conștiință al turiștilor, transformându-i în susținători entuziaști ai conservării mediului natural și cultural.

Turismul durabil – definiții și concepții

Aplicarea teoriei dezvoltării durabile în turism este un demers mai recent care a fost unanim acceptat de mai toate organizațiile internaționale și naționale. Încă din 1991 conceptul de turism durabil a fost definit de către Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii, Federația Mondială pentru Ocrotirea Naturii, Federația Europeană a Parcurilor Naționale și Naturale: "dezvoltarea tuturor formelor de turism, managementul și marketingul turistic care să respecte integritatea naturală, socială și economică a mediului, cu asigurarea exploatării resurselor naturale și culturale și pentru generațiile viitoare". Conform OMT, „dezvoltarea turismului durabil satisface necesitățile turiștilor prezenți și ale regiunilor-gazdă, în același timp cu protejarea și creșterea șanselor și oportunităților pentru viitor. El este văzut ca o modalitate de management a tuturor resurselor, astfel încât nevoile economice, sociale și estetice să fie pe deplin satisfăcute, menținând integritatea culturală, dimensiunile ecologice esențiale, diversitatea biologică și sistemul de viață.” Conform aceleiași organizații, noțiunea de turism durabil are în vedere 3 aspecte importante:

- calitate - turismul durabil impune o experiență valoroasă pentru vizitatori, îmbunătățind

în același timp calitatea vieții comunității gazdă, identitatea sa culturală, reducerea sărăciei, și protejarea mediului;

- continuitate - turismul durabil asigură exploatarea optimă, continuitatea resurselor naturale pe care se bazează și păstrarea culturii comunității gazdă, cu experiențe satisfăcătoare pentru vizitatori;
- echilibru - turismul durabil asigură un echilibru între nevoile industriei turistice, ale partizanilor mediului și comunității locale, cu beneficii economico-sociale, distribuite corect, tuturor actorilor implicați.

Turismul durabil acoperă toate formele și activitățile din industria ospitalității, incluzând turismul convențional de masă, turismul cultural, montan, de litoral, balnear, de afaceri, rural etc. Dezvoltarea durabilă în turism este o necesitate, iar legătura între turism și mediu este mult mai puternică decât în cazul altor industrii. De multe ori turismul a creat efecte economice, sociale sau ecologice negative, iar contracararea acestora nu se poate realiza decât printr-un management profesional, care să atragă în procesul decizional toți factorii implicați în dezvoltarea turismului. Colaborarea dintre autorități (care dispun de instrumente legislative, economice, sociale), agenți economici (care inițiază proiecte de amenajare și servicii turistice), cei ce militează pentru protecția mediului și păstrarea moștenirii culturale, prestatori locali de servicii turistice, turoperatori și agenții de turism și, nu în ultimul rând, turiști, ca beneficiari, este absolut necesară pentru dezvoltarea durabilă a turismului.

Ecoturismul reprezintă de fapt cea mai valoroasă formă de manifestare a turismului durabil. Această formă de turism are ca scop principal conservarea mediului și pune accent pe educația turiștilor în ceea ce privește protejarea și conservarea mediului.

Tendențe ale pieței ecoturismului Turismul a devenit unul dintre sectoarele socio-economice majore. El a înregistrat o expansiune constantă de-a lungul timpului, cu o rată de creștere de circa 5-10% în ultima jumătate de secol. Turismul nu reprezintă numai o creștere a numărului de turiști, el a arătat că se transformă într-o activitate diversă și complexă.

Cu toate că turismul de masă rămâne forma predominantă, alte tipuri de activități legate de cultură, mediu, educație, sănătate etc. au ieșit la iveală. Acestea reflectă preferințele pentru calitatea mediului și o formă de recreere mult mai energică și participativă. Schiul, drumeția, ciclismul, canoeingul etc. au devenit activități mult mai plăcute decât oricând, satisfăcând nevoia de a fi aproape de natură, făcând mișcare, explorând și învățând. Societatea Internațională de Ecoturism (TIES) a identificat principalele tendințe ale acestei forme de turism la nivel internațional :

- începând din 1990, ecoturismul s-a dezvoltat cu 20-34% anual;
- în 2004 ecoturismul s-a dezvoltat la nivel global de 3 ori mai mult decât industria globală a turismului;
- piața internațională a turismului bazat pe natură se dezvoltă în prezent cu 10-12% anual;
- piața turismului clasic în cadrul stațiunilor turistice s-a maturizat, iar creșterea sa va rămâne constantă. Spre deosebire de aceasta, turismul bazat pe experiențe - ecoturism, turism în natură, turism cultural – se află printre sectoarele care se pot dezvolta foarte repede în următoarele două decenii;
- cea mai mare parte a expansiunii turismului se desfășoară în interiorul și în apropierea ariilor naturale;
- turismul durabil ar putea să se dezvolte, ajungând la 25% din piața globală a turismului în următorii 6 ani.

Bibliografie, sursă internet :

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Ecoturism>
<http://turism.gov.ro/wp-content/uploads/2016/02/Strategia-na%C5%A3ional%C4%83-de-dezvoltare-a-ecoturismului-%C3%AEEn-Rom%C3%A2nia-Faza-I-2009.pdf>

Factorii de influențare a turismului

psiholog Cornelia Solomon, prof. Tiberiu Solomon

Școala Gimnazială "Nicolae Bălcescu" Pitești

potențialul turistic este influențat de o serie de factori: **factori naturali** (care rămân, în general, neschimbați) și factori economici, demografici, politici, psihologici (ce sunt caracterizați printr-o dinamică accentuată dar și cu posibilități de dirijare în sensul dorit).

Factorii naturali au rol hotărâtor în practicarea turismului, formele de relief, rețeaua hidrografică, clima, flora, fauna diferențiază turismul în: turism montan, turism de litoral, de schi, de vânătoare etc. Unii factori influențează turismul pe perioade lungi de timp. Acești factori sunt: creșterea populației globului, creșterea veniturilor populației, creșterea timpului liber, modernizarea mijloacelor de transport și comunicații. Amploarea fenomenului turistic este ilustrat și de faptul că anual, peste 1,5 miliarde persoane, reprezentând aproape o treime din populația globului, efectuează călătorii în scopuri turistice, cheltuiind peste 2000 miliarde \$ SUA (din care peste 10 % pentru călătorii turistice în străinătate). În funcție de proveniența turiștilor, curentelor istorice, durata de sejur, turismul se poate clasifica:

1. TURISM NAȚIONAL: se subdivide, în funcție :

- de sejur (de lungă durată - peste 30 zile; de durată medie - 4-30 zile; de scurtă durată - 1-3 zile);
- de circulație (itinerat);
- de circumstanță.

2. TURISM INTERNAȚIONAL

RECEPTOR:

- de sejur: de lungă durată; de durată medie; de scurtă durată;

- de circulație;
- de tranzit;

EMINENT:

- de sejur: de lungă durată; durată medie; de scurtă durată;
- de circulație;
- de tranzit;
- vizite de o zi.

După proveniența turiștilor, deosebim turism intern și turism extern, iar în funcție de sensul circulației turistice deosebim turism eminent sau receptor. În funcție de potențialul turistic și baza de servicii sunt organizate diferite tipuri de turism:

1. turism montan și de schi (drumeții, turism climateric sporturi de iarnă)
2. turism balnear (ape minerale, termale)
3. turism maritim-balnear (cură climaterică, helioterapie, băi de mare, nămol terapeutic)
4. turism de vânătoare (safari) – răspândit mai ales în Africa
5. turism cultural (monumente istorice, arhitectonice, muzee)
6. turism sportiv (legat de marile competiții sportive, olimpiade);
7. turism festivalier
8. turism comercial (târguri, expoziții).

Un călător înțelept nu își va disprețui niciodată țara din care provine” – William Hazlitt

Bibliografie:

□ Pompei Cocean: *Geografia turismului*, Editura Focul Viu, 2004

□ Stănculescu G.: *Tehnologia turismului*, Editura Oscar Print, București 2003

□ Filip Pațac: *Istoria comerțului și turismului*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2008

Rolul și importanța turismului

prof. inv. primar Mihaela Nae

Școala Gimnazială Nr. 188, București

Dezvoltarea turismului atât ca modalitate de petrecere într-un mod plăcut și instructiv a timpului liber, cât și ca activități prestatoare de servicii solicitate în diverse etape ale unei călătorii turistice, reprezintă una dintre caracteristicile civilizației actuale, cu largi perspective de evoluție, fiind concomitent consecința și cauza unor mutații economice, sociale, culturale și de mediu.

Turismul a devenit în zilele noastre o activitate la fel de importantă precum cea desfășurată în alte sectoare-cheie din economia mondială (industrie, agricultură, comerț). Fenomenul turistic este extrem de greu de delimitat deoarece, ca orice activitate umană, cade sub incidența studiului interdisciplinar, antrenând deopotrivă economiști, geografi, psihologi și sociologi.

În noiembrie 2015, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a declarat 2017 *Anul Internațional al Turismului Durabil pentru Dezvoltare*, recunoscând astfel importanța turismului pentru înțelegerea și aprecierea altor culturi. Turismul durabil contribuie la protejarea mediului înconjurător, îmbunătățește calitatea vieții și sporește contribuția sectorului la creșterea economică. Călătoriile ne fac conștienți de faptul că, în fiecare țară, natura și cultura sunt valori care trebuie păstrate. Turismul înființează relații și schimburi între diferite culturi și popoare, contribuind astfel la înțelegerea reciprocă și coexistența pașnică. În plus, turismul este în multe țări o sursă importantă de venituri. De asemenea, are o contribuție semnificativă la dezvoltarea durabilă, este strâns legat de alte sectoare de activitate, creează locuri de muncă decente și poate produce oportunități comerciale.

Europa este leagănul turismului internațional. Aceasta a luat naștere la începutul secolului al XIX-lea, din obiceiul tinerilor britanici înstăriți de a face o călătorie "pe continent înainte de a se căsători". Ulterior, aceasta a devenit o dorință și chiar o necesitate pentru toți oamenii care doresc să cunoască lumea, să se recreieze și să se odihnească. Europa este cel mai vizitat continent, aici înregistrându-se $\frac{3}{4}$ din numărul total al turiștilor internaționali de pe glob.

Pe continentul european se află țările cu cele mai multe sosiri de turiști și cu cele mai mari venituri din turism, cum ar fi îndeosebi: Franța, Spania și Italia, care primesc anual între 50.000.000 și 60.000.000 de turiști. Alte țări cu turism dezvoltat sunt: Regatul Unit, Elveția, Austria, Grecia, Germania, Portugalia, Cehia, Polonia, Ungaria, Olanda și Belgia;

În Europa se remarcă mai multe tipuri de turism:

- balneo – maritime;
- cultural – istoric;
- turism montan;
- sporturi de iarnă.

Turismul balneo – maritim, legat de plajele europene (cura helio – marina și serosoli) este foarte dezvoltat pe țărmurile Mării Mediterane.

Principalele stațiuni sunt: Palma de Mallorca și Valensia (în Spania), Nisa și Cannes (în Franța), Lan Remo (în Italia). Alte stațiuni există pe țărmurile Mării Negre, pe țărmurile mărilor nordice (Marea Baltică, Marea Nordului, Marea Irlandei) și pe țărmul Oceanului Atlantic, unde mai cunoscute sunt: Estoril (Portugalia), San Sebastian (Spania), Biarritz (Franța). Există, de asemenea, stațiuni care valorifică apele minerale: Vichy (în Franța), Karlovy Vary (în Cehia), Băile Herculane (în România).

Turismul cultural – istoric este, de asemenea, bine dezvoltat, întrucât pe continentul european se află multe realizări omenești demne de admirat între care :

➤ vestigii istorice: ruine de cetăți- orașe grecești, castre romane, amfiteatre (cel grecesc de la Olympia și cel roman Colosseum-ul din Roma), Cetatea de la Alba Iulia, temple etc.

➤ palate și castele, între care cele din Paris și împrejurimi (Versailles) și de pe valea Loarei, în Franța, din Londra și din împrejurimi (Buckingham, Windsor), în Marea Britanie, numeroasele castele din Spania, Germania, Austria și, nu în ultimul rând, Castelul Peleș, Castelul Bran, etc

➤ cele mai mari și renumite catedrale din lume: Sf. Petru din Vatican, Notre-Dame din Paris, Westminster din Londra, catedralele din Koln (Germania) și Sevilla (Spania), Vasili Blajenii din Moscova, domurile din Florența și Milano (Italia), Catedrala Mitropolitană din Timișoara, din Iași, din Sibiu, din Cluj;

➤ cele mai mari și bogate muzee ale lumii: Luvru (Paris), British Museum (Londra), Ermitaj (Sankt Petesburg), Prado (Madrid), Uffizi (Florența), Muzeele Vaticanului, Muzeul Antipa și Muzeul Brukenthal sunt cele mai vizitate instituții muzeale din România;

➤ poduri, turnuri (între care Turnul Eiffel din Paris), coloane, arcuri de triumf, fântâni, statui (în foarte multe orașe).

Turismul montan și sporturi de iarnă . Acest tip de turism este practicat îndeosebi în Munții Alpi, care concentrează cea mai importantă dotare în domeniu din lume . Aici există numeroase stațiuni, multe fiind de renume internațional : Chamonix (Franța), Cortina d' Ampezzo (Italia), Davos și Saint – Moritz (Elveția), Innsbruck (Austria), Gramisch Partenkirchen (Germania) .

Amenajări turistice de nivel internațional există și în celelalte regiuni muntoase europene: Carpați (Zakopane în Poiană și Poiana Brașov în România), Carpații Românești constituie cel mai sălbatic perimetru montan al Europei și cel mai mare masiv muntos, de pe continent, aflat în cadrul aceluiași frontiere. Alpii Scandinaviei (Sillehammer în Norvegia) etc .

Alte atracții turistice importante sunt :

- unele peșteri valoroase prin picturile rupestre străvechi (Lascaux, Franța) sau cu amenajări pentru a fi vizitate (Peștera Muierii, Peștera Scărișoara, etc);
- cascade (mai ales în Alpii Scandinaviei), canioane, delte, defilee și chei spectaculoase (Defileul Dunării) s.a.

Turismul reprezintă pentru România unul dintre sectoarele prioritare. Datorită resurselor sale pe care le antrenează și prin interconexiunile cu celelalte ramuri ale economiei naționale, constituie un factor important pentru progresul economic. De aceea pentru a releva situația actuală a turismului românesc, importanța acestei activități în cadrul societății românești contemporane, vom aborda turismul pe plan economic, social-cultural și ecologic, încercând să prezentăm valențele multiple ale acestuia și locul ocupat de el în viața economico-socială a României.

Turismul este total dependent de mediul înconjurător, el constituind "materia primă" a turismului. Mediul înconjurător constituind obiectul, domeniul de activitate și locul de desfășurare a turismului. De aceea o mare importanță este acordată calității mediului, deoarece orice modificare produsă acestuia duce la diminuarea, iar uneori chiar anularea resurselor sale.

Componentele mediului înconjurător - relieful, pădurile, râurile, lacurile, marea, monumentele naturii, aerul sau apele minerale - contribuie la dezvoltarea și desfășurarea turismului de odihnă, recreere sau tratament balnear. Cu cât aceste resurse sunt mai variate, mai complexe și mai nealterate cu atât valoarea turistică este mai mare, gradul de atractivitate al zonei respective fiind mai mare, ducând astfel la satisfacerea unor foarte variate motivații turistice .

Dependența evidentă a turismului de calitatea mediului înconjurător, face ca acesta să fie interesat în toate acțiunile de protecție a mediului. Degradarea resurselor turistice are implicații social-economice dintre cele mai grave. Este vital ca societatea civilă să cunoască și mai ales să conștientizeze problemele tot mai acute referitoare la dezvoltarea progresivă a mediului în care își desfășoară activitatea precum și implicațiile acesteia asupra societății umane în ansamblul existenței sale și a încerca să găsească soluții noi, viabile.

2017 - Anul Internațional al Turismului

Turismul de ieri până azi

*prof. Lilibiana Dragomir**Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” Brăila*

rganizația Mondială a Turismului (OMT) promovează acest domeniu ca motor de creștere economică, dezvoltare cuprinzătoare și durabilitate în mediul înconjurător, asigurând coordonare și susținere în sector pentru perfecționarea cunoștințelor și a politicilor în turism la nivel mondial.

OMT încurajează implementarea Codului global de etică în Turism, pentru maximizarea contribuției socio-economice în turism, odată cu minimizarea posibilelor impacturi negative. Totodată, organizația este angajată în promovarea turismului ca instrument de atingere a Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului, orientate spre reducerea sărăciei și promovarea dezvoltării durabile. OMT generează informații despre piață, promovează politici și instrumente pentru un turism competitiv și durabil, stimulează educația și pregătirea în turism și desfășoară activități pentru transformarea turismului într-un mijloc eficient de dezvoltare, prin derularea de proiecte de asistență tehnică în peste 100 de țări.

La primul Congres internațional al organismelor naționale din turism, de la Londra, din 1946, s-a decis crearea unei organizații neguvernamentale care să înlocuiască Uniunea Organizațiilor Oficiale de Propagandă în Turism (IUOTPO), înființată în 1934. În 1947, are loc, la Haga, prima Adunare Constitutivă a Uniunii Internaționale Organismelor Oficiale de Turism (IUOTO), iar sediul temporar al IUOTO se stabilește la Londra. În 1948, este creată Comisia Europeană de Călătorii (European Travel Commission — ETC), prima comisie regională din cadrul IUOTO, după care urmează înființarea comisiilor din Africa (1949), Orientul Mijlociu (1951), Asia Centrală (1956) și America (1957). Uniunea Internațională a Organismelor Oficiale de Turism primește în această perioadă statutul consultativ al Națiunilor Unite. În 1951, sediul organizației internaționale este transferat la Geneva, Elveția. În urma unei inițiative a IUOTO, ONU declară 1967 Anul Internațional al Turismului, sub sloganul "Turismul, Pașaport pentru Pace".

La 27 septembrie 1970, Adunarea Generală Specială a IUOTO, reunită în Ciudad de Mexico, adoptă Statutul Organizației Mondiale a Turismului. Din 1980, această zi este sărbătorită ca "Zi Mondială a Turismului".

În mai 1975, Adunarea Generală a Organizației Mondiale a Turismului se reunește la invitația guvernului spaniol, iar Robert Lonati este votat ca prim secretar general al OMT. Cu această ocazie, Adunarea decide stabilirea sediului central al organizației la Madrid.

La 1 ianuarie 1976, este creat Secretariatul General al Organizației Mondiale a Turismului. Tot atunci s-a semnat acordul prin care OMT devenea agenție executivă a Programului de Dezvoltare al Națiunilor Unite (UNDP), cu asigurarea cooperării cu guvernele pe partea tehnică.

Spre deosebire de Uniunea Internațională a Organismelor Oficiale de Turism, OMT reprezintă o organizație internațională guvernamentală. Conform statutului, obiectivele fundamentale ale OMT sunt: "promovarea și dezvoltarea turismului, cu scopul de a contribui la expansiunea economică, înțelegerea internațională, pace, prosperitate și respectul universal, precum și la respectarea drepturilor și libertăților umane fundamentale, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie". Pentru realizarea acestor obiective, OMT trebuie să se concentreze pe interesele țărilor în curs de dezvoltare.

Țara noastră, ca membru fondator al OMT, a fost prezentă în toate fazele impuse de procesul de organizare și de delimitare programatică a noii organizații.

În prezent, OMT numără 156 de state membre cu drepturi depline, 6 membri asociați și peste 400 de membri afiliați din sectorul privat, educațional, asociativ și public. Structura OMT este formată din: Adunarea Generală, cu participarea tuturor membrilor, care se întrunește o dată la doi ani; șase Comisii Regionale, care se reunesc cel puțin o dată pe an, și sunt formate din toți membrii cu drepturi depline și membrii asociați din regiune; Consiliul Executiv, structura de conducere care coordonează activitatea organizației în intervalul dintre sesiunile Adunării Generale, asigură îndeplinirea activităților organizației și încadrarea în buget; Comitete specializate pe anumite problematice, precum buget-finanțe, statistici, piețe și competitivitate, dezvoltare durabilă, etica în turism; Secretariat responsabil cu implementarea programelor OMT.

La Adunarea Generală, structura supremă a organizației, participă delegați din partea membrilor depline și asociați, precum și reprezentanți ai Consiliului de Afaceri. Adunarea Generală reprezintă și cea mai importantă reuniune a înalților oficiali din turism și a reprezentanților din sectorul privat din întreaga lume. Consiliul Executiv se reunește de cel puțin două ori pe an și este compus din membri aleși de Adunarea Generală într-un raport de unu la cinci membri depline. Ca țară gazdă, Spania are un loc permanent în Consiliul Executiv. Reprezentanți ai membrilor asociați și ai membrilor afiliați participă la întâlnirile Consiliului Executiv ca observatori. Mandatul membrilor aleși în Consiliul este de patru ani, iar alegerile pentru jumătate din membrii structurii au loc la fiecare doi ani. Consiliul alege un președinte și doi vicepreședinți din membrii săi. În 1979, România a fost aleasă, pentru un mandat de patru ani, în Consiliul Executiv, candidând din partea grupului țărilor europene, iar în 1981 a fost aleasă vicepreședinte al acestui organ de conducere. În 2012, România a devenit președinte al organismului cu un mandat de un an, până în toamna anului 2013. În prezent, Consiliul este prezidat de Indonezia.

Secretariatul General este condus de secretarul general Taleb Rifai, din Iordania, care are în subordine aproximativ 110 angajați în sediul de la Madrid. Membrii afiliați sunt reprezentanți de un director executiv la Madrid. Secretariatul include și un birou regional pentru Asia-Pacific, la Nara, Japonia, finanțat de guvernul japonez. Limbile oficiale ale OMT sunt araba, engleza, franceza, rusa și spaniola.

În domeniul comunicării, OMT are rolul de centru mondial al informațiilor turistice, prin schimbul de date asupra turismului național și internațional, în special sub formă de culegeri statistice, prin schimbul de informații privind legislația și reglementările în vigoare în domeniul turismului în statele membre sau în legătură cu evenimente din domeniul turismului. Organizația furnizează membrilor săi studii, rapoarte, analize, manuale și alte materiale de referință în domeniul economiei, finanțelor și turismului.

În perioada 2-5 iulie 2013, România a găzduit Conferința Internațională în Turism, eveniment organizat de Ministerul Economiei prin Autoritatea Națională pentru Turism (ANT), sub patronajul Organizației Mondiale a Turismului. La 27 septembrie, Ziua Mondială a Turismului 2014 s-a celebrat sub tema "Turismul și Dezvoltarea Comunității". Tema evidențiază potențialul turismului de a promova oportunitățile pentru comunitățile din întreaga lume, precum și rolul angajamentului comunității pentru o dezvoltare durabilă. Celebrările oficiale ale Zilei Mondiale a Turismului vor avea loc la Guadalajara, Mexic.

În noiembrie 2015, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a declarat 2017 Anul Internațional al Turismului Durabil pentru Dezvoltare, recunoscând astfel importanța turismului pentru înțelegerea și aprecierea altor culturi. Turismul durabil contribuie la protejarea mediului înconjurător, îmbunătățește calitatea vieții și sporește contribuția sectorului la creșterea economică.

Călătoriile ne fac conștienți de faptul că, în fiecare țară, natura și cultura sunt valori care trebuie păstrate. Turismul creează relații și schimburi între diferite culturi și popoare, contribuind astfel la înțelegerea reciprocă și coexistența pașnică. În plus, turismul este în multe țări o sursă importantă de venituri. De asemenea, are o contribuție semnificativă la dezvoltarea durabilă, este strâns legat de alte sectoare de activitate, creează locuri de muncă decente și poate produce oportunități comerciale.

Rezoluția, aprobată la 4 decembrie, recunoaște importanța turismului internațional și, în special, desemnarea unui an internațional de turism durabil, pentru a promova o înțelegere mai bună între popoarele de pretutindeni, să conducă la o conștientizare mai mare a bogățiilor patrimoniului ale diferitelor civilizații și să ducă la o mai bună apreciere a valorilor inerente ale diferitelor culturi, contribuind astfel la consolidarea păcii în lume, „Această proclamare este o oportunitate unică de a extinde contribuția sectorului turismului la cei trei piloni ai durabilității (economic, social și de mediu), precum și creșterea gradului de conștientizare cu privire la adevăratele dimensiuni ale unui sector care de obicei se subestimează”, a afirmat Secretarul General al OMT, Taleb RIFAI. Această decizie vine într-un moment deosebit de important, în care comunitatea internațională adoptă noua Agendă 2030 și Obiectivele de Dezvoltare Durabilă (ODS), aprobate de către Adunarea Generală a ONU din luna septembrie.

Turismul apare în rândul Țintelor următoarelor trei obiective:

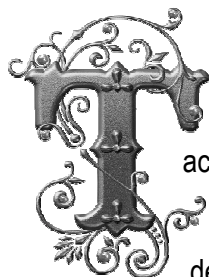
1. Promovarea creșterii economice susținute, inclusivă și durabilă, ocuparea forței de muncă deplină și productivă, și muncă decentă pentru toți;
2. Consum și producție durabilă;
3. Conservarea și utilizarea durabilă a oceanelor, mărilor și resurselor marine pentru dezvoltare durabilă.

Turismul în zilele noastre

prof. Ilena Mihai

Școala Gimnazială Poboru

urismul a devenit în zilele noastre o activitate la fel de importantă precum cea desfășurată în alte sectoare-chei din economia mondială (industrie, agricultură, comerț). Fenomenul turistic este extrem de greu de delimitat deoarece, ca orice activitate umană, cade sub incidența studiului interdisciplinar, antrenând deopotrivă economiști, geografi, psihologi și sociologi. Primele mențiuni privind preocupările de a voiaja, apar în antichitate în operele geografului Strabon. Descrierile lăsate de Marco Polo cu ocazia periplului său asiatic (secolul al XIII-lea), cele ale lui Arthur Young (secolul al XVIII-lea) sau, mai aproape de noi, ale lui Henri Monfreid au jalonat preocupările viitoare privind practicarea călătoriei.

Turismul devine un complex fenomen de masă la sfârșitul secolului al XIX-lea fiind puternic articular în mediul înconjurător.

Privit ca un fenomen social-economic creator de beneficii, turismul a fost definit în variante din cele mai felurite: "arta de a călători pentru propria plăcere" (M. Peyromarrie Debord); "activitate din timpul liber care constă în a voiaja sau locui departe de locul de reședință, pentru distracție, odihnă, îmbogățirea experienței și culturii, datorită cunoașterii unor noi aspecte umane și a unor peisaje necunoscute" (Jan Medecin); "fenomen al timpurilor noastre, bazat pe creșterea necesității de refacere a sănătății și de schimbare a mediului înconjurător, cultivare a sentimentului pentru frumusețile naturii ca rezultat al dezvoltării comerțului, industriei și al perfecționării mijloacelor de transport" (Guy Freuler).

Activitatea turistică este bine susținută de un valoros potențial turistic – natural antropic – diferențiat de la țară la țară, în funcție de care sunt organizate diferite tipuri de turism. Mai cunoscute în practica turismului mondial sunt: *turismul balnear maritim*, cu o largă dezvoltare în teritoriu, practicat pentru cura heliotermă sau climaterică sau având alte motivații terapeutice; *turismul montan și de sporturi de iarnă*, practicat pe arie largă pentru drumeție, cura climaterică și practicarea sporturilor de iarnă; *turismul de cură balneară*, prin care se valorifică însușirile terapeutice ale unor factori naturali (izvoare termale și minerale, nămoluri, aer ionizat); *turismul cultural*, organizat pentru vizitarea monumentelor de artă, cultură și a altor realizări ale activității umane; *turismul comercial expozițional*, a cărui practicare este ocazionată de mari manifestări de profil (târguri, expoziții), care atrag numeroși vizitatori; *turismul festivalier*, prilejuit de manifestări culturale-artistice (etnografice, folclorice) naționale sau internaționale; *turismul sportiv*, de care cunoaștem o mare extindere pe plan național și internațional, având ca motivație diferite competiții pe discipline sportive, interne și internaționale, până la manifestări sportive de amploare (olimpiade, competiții sportive regionale, campionate mondiale etc.); *turismul de vânătoare (safari)*, practicat de țările occidentale, în general pe teritoriul Africii, al Americii Latine, în teritoriile arctice și antartice. Este o formă de turism "distractiv", a cărui dezvoltare – marcată de spectaculos și inedit – aduce mari prejudicii echilibrului ecologic al planetei, amenințând cu diminuarea sau, după caz cu dispariția unor specii extrem de valoroase ale patrimoniului faunistic al Terrei.

Tipurile de turism de diferențiază de la țară la țară, asigurând varietatea și, prin aceasta, atracția asupra turiștilor autohtoni și străini.

Una dintre bogățiile actuale de bază în domeniul turismului privește studiul elementelor regionale, în funcție de care se organizează activități turistice tipice anumitor zone, și se pun în evidență posibilitățile de amenajare complexă a acestora. Deși nu s-a ajuns la o viziune taxonomică

unitară în domeniu, diferitele accepțiuni utilizate pe plan internațional și în țara noastră relevă următoarele unități ce pot fi luate în considerație:

- ◆ *Regiunea turistică*, concepută ca un spațiu de mari dimensiuni, cu o structură organizatorică bine consolidată și un patrimoniu turistic diversificat (de exemplu, regiunea Alpilor Dinarici, iar pentru România – cea a Carpaților Orientali)
- ◆ *Zona turistică* – un areal mai restrâns consacrat pentru activitatea turistică de un anumit tip, puternic marcat de importante obiective sau alte motivații pentru turism (exemplu: zona turistică a Coastei Dalmației din Alpii Dinarici sau zona Bucovinei din Carpați Orientali)
- ◆ *Centre turistice*, reprezentând puncte de convergență (puncte de plecare pentru zonele montane, porturi, alte centre consacrate prin patrimoniul lor turistic) a unor fluxuri de turism, putând fi, în general, stațiuni alpine (Plitvice, în Alpii Dinarici) sau balneare și de odihnă (Dubrovnik, Split, Rijeka – pe coasta Dalmației). Pentru România, rămânând în același cadru al Carpaților Orientali, se pot menționa Vatra Dornei și Borșa.
- ◆ *Puncte turistice amenajate* (peșteri, defilee, ghețari, mănăstiri, case memoriale, hoteluri alpine etc.)

În literatura recentă de specialitate sunt depistate, în funcție de potențialul natural (geomorfologic, climatic, hidrologic, floristic-faunistic) și antropic o serie de unități turistice cu vocație polarizatoare, în jurul cărora s-au dezvoltat veritabile *noduri turistice cu vocație locală* ce susțin activitatea nucleului central.

Este cazul unor *localități satelit* ce apar pe rivierele franco-italiene, Coasta Brava și Coasta del Sol în Spania, unele microstațiuni apărute pe litoralul marocan în apropiere de Agadâr sau între Rabat și Casablanca. Alte asemenea centre polarizate apar în zonele montane, orașul Chamonix (din Alpi Francezi) fiind un astfel de exemplu. Practic, aceste stațiuni nu sunt altceva decât centre de primire și redistribuire a fluxurilor turistice în funcție de “apetitul” individual sau colectiv pentru un anumit element al potențialului turistic al zonei.

Pentru regiunile geografice mari receptoare ale unor fluxuri majore de turism, aceeași literatură mondială de specialitate vehiculează termenul de *bazin turistic* distingând :

- ◆ *Bazinul mediteranean* – prima zonă de primire pentru turismul mondial, cu un potențial natural și antropic de excepție;
- ◆ *Bazinul mezo-american*, cuprinzând “arcul Antilelor” din America centrală, în majoritate “alimentat” de S.U.A și Canada cu efective de vizitatori ce au crescut lent în ultimele decenii.
- ◆ *Bazinul Asia-pacific*, constituit din ansamblu insular și fațada Pacificului, inclusiv Thailanda, în care principali “furnizori” sunt Japonia, Australia și Noua Zeelandă.

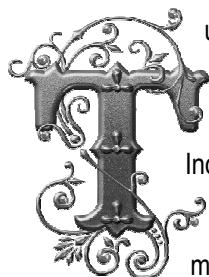
Într-o serie de țări cu vechi tradiții (Austria, Canada, Germania, Finlanda, Danemarca, Franța, S.U.A, Italia etc.), turismul este susținut de un patrimoniu natural și antropic de excepție, mai importante fiind parcurile și rezervațiile naturale sau alte zone cu peisaj deosebit (ex. Yellowstone, Grand Canyon, Cascada Niagara, Death Vally, precum și cele două mari regiuni turistice – California și Florida, în S.U.A; Alpii Francezi, Munții Pirinei, peisaje andine cu așezări ce urcă până la 5.000 m altitudine, pădurea amazoniană etc.) se adaugă un bogat patrimoniu istoric constituit din elemente unicate ale culturii și civilizației universale, precum vestigiile antichității din Italia, Grecia și Egipt, cele ale vechilor civilizații din America Latină, monumentele istorice și de artă ale țărilor din vestul Europei, China, Japonia, Orientul Mijlociu și Apropiat ș.a., elementele ale culturii populare, etnografice și manifestări folclorice care personalizează modelele culturale naționale, făcând din fiecare națiune a Terrei un unicat în timp și spațiu.

Turismul durabil

prof. Mihaela Jianu

Liceul Tehnologic "J. Lebel", Tâlmăciu, jud. Sibiu

1. Concepte. Principii.

urismul, ca activitate economică trebuie să se racordeze conceptului de dezvoltare durabilă, fiind o industrie dependentă de resursele naturii și de moștenirea culturală a fiecărei societăți, care vinde aceste resurse ca parte integrantă a „produselor” sale și în același timp, împarte anumite resurse cu alți utilizatori, inclusiv cu comunitățile locale.

Industria turistică a adoptat conceptul de dezvoltare durabilă, formulându – se noțiunea de „**turism durabil**” care, după publicația OMT, „Turismul în anul 2010”, dezvoltă ideea, satisfacerii nevoilor turiștilor actuali și ai industriei turistice și, în același timp, a protejării mediului și a oportunităților pentru viitor”. Se are în vedere satisfacerea tuturor nevoilor turiștilor: economice, sociale, estetice, de loisir, etc., menționându-se integritatea ecologică și diversitatea biologică, culturală și toate sistemele ce susțin viața. În acest sens, toate activitățile turistice dintr-o țară trebuie să fie compatibile cu capacitatea de încărcare cu turiști și echipamente turistice a mediului natural, asigurându-se, astfel, o funcționare ecologică și economică durabilă la toate nivelurile corespundente nevoilor de utilizare endogene și exogene.

În dezvoltarea durabilă a turismului se impune ca necesitate, respectarea de către autorități, comunități, întreprinzători și agenți de turism a unor principii generale între care cele mai importante sunt:

- mediul înconjurător are valoare intrinsecă, deosebit de mare pentru turism; de el trebuie să se bucure și generațiile viitoare;
- relația dintre mediul ambiant și turism poate fi dezvoltată astfel încât, mediul să susțină activitatea turistică pe termen lung, iar dezvoltarea turismului, la rândul său, nu trebuie să ducă la degradarea mediului ci, dimpotrivă la protejarea și conservarea lui;
- scopul dezvoltării turismului trebuie să fie întotdeauna echilibrarea nevoilor turiștilor cu cele ale destinațiilor și gazdelor acestora;
- turismul trebuie văzut ca o activitate pozitivă, complexă, de care să beneficieze turiștii, mediul ambiant și nu în ultimul rând comunitățile locale;
- dezvoltarea activității de turism trebuie să respecte caracteristicile locului unde se desfășoară: ecologice, economice, sociale, culturale, arhitecturale.

Turismul durabil trebuie să se bazeze pe o strânsă cooperare între industria turistică și alte sectoare, precum silvicultura, agricultura și managementul mediului. Turismul este în primul rând o activitate economică; mai multe regiuni sunt dependente de veniturile realizate din turism. Rolul său economic continuă să fie bazat pe crearea de noi locuri de muncă, generarea veniturilor pentru populație și bugete locale, antrenarea unor zone mai puțin dezvoltate.

Dezvoltarea turismului durabil trebuie abordată încă din faza de proiectare și construire a echipamentelor turistice pentru a se evita conflictele cu mediul, cu comunitatea locală, cu alte sectoare economice și continuă în etapa de derulare a activității de turism, în care se pot controla efectele asupra mediului prin intermediul organismelor abilitate și stabilirea unor strategii de rezolvare a deficiențelor, de echipare adecvată ecologică a dotărilor turistice. De aceea planificarea, amenajarea, și exploatarea turistică trebuie să facă parte integrantă din strategia de dezvoltare durabilă a zonei, regiunii, arealului sau a țării.

Dezvoltarea durabilă a turismului a fost abordată și la primul Colocviu paneuropean asupra turismului și mediului de la Budapesta unde în declarația finală s-au stipulat câteva recomandări utile pentru organizatorii de turism și anume:

- dezvoltarea turistică este însoțită frecvent de daune aduse mediului prin exploatarea excesivă a resurselor naturale, poluare, degradarea sau distrugerea habitatelor naturale de floră și faună, construcții care desfigurează siturile sau prin presiunea socială și culturală asupra comunităților locale;

- mediul natural este primul atu al industriei turismului, exploatarea necontrolată sau excesivă a habitatelor naturale riscă să degradeze sau să distrugă atracțiile și "obiectul" turismului;
- politicile turistice și amenajările din teritoriu trebuie să ia în considerație conservarea habitatelor floristice și faunistice conform Convenției de la Berna, alături de daunele cauzate mediului prin presiunea turistică improprie;
- puterile locale și regionale alături de instituțiile financiare, conștiente de erorile comise, trebuie să-și asume responsabilitatea în favoarea unui turism compatibil cu cadrul natural;
- gestionarea capitalului turistic și mediului permite creșterea echilibrată și durabilă, economisirea resurselor naturale și respectarea mediului;
- turismul rural, alternativ turismului de masă trebuie încurajat. Promovarea turismului rural va fi utilă, în același timp, pentru contribuția la echilibrul economic și cultural între oraș și sat, ca și pentru menținerea agriculturii;
- parteneriatul între populația locală, factorii politici de decizie, mediile economice, autoritățile locale și organizațiile non guvernamentale favorizează promovarea criteriilor ecologice în dezvoltarea industriei turistice și elaborarea unei etici profesionale în materie de turism.

Dezvoltarea durabilă a turismului este strâns legată de noțiunea de **capacitate de primire**, o concretizare a ideii de „durabilitate”, mai exact acel turism responsabil din punct de vedere social, care nu este numai sensibil față de mediu, ci înțelege că există niște limite ale dezvoltării într-o lume cu resurse limitate. Indiferent de conținutul definițiilor date, capacitatea de primire turistică reprezintă „tipul de exploatare sau numărul de vizitatori pe care îi poate găzdui un areal fără a se ajunge la un impact negativ asupra mediului fizic, asupra nivelului de acceptare socială a oaspeților” (Martin și Uysal, 1990). Specialiștii în domeniu au abordat „capacitatea de primire” a unui teritoriu din mai multe puncte de vedere: **fizic** (saturare cu echipamente turistice), **ecologic** (saturarea ecosistemului), **social-perceptiv** (saturarea populației locale), **psihologic** (gradul de confortabilitate și satisfacție al turiștilor) **economic** (costuri ecologice, sociale, etc.), **capacitatea de schimb turistic** (evaluarea impactului turist-mediul-turist în contextul dezvoltării ecoturismului).

2. Responsabilități în dezvoltarea turismului durabil

Dezvoltarea turistică durabilă poate fi abordată în două faze. Prima fază reprezintă hotărârea de a include în circuitul turistic o anumită zonă și construirea echipamentelor turistice. A doua fază constă în desfășurarea propriu-zisă a activității turistice. Fiecare din aceste faze se realizează prin proprii agenți, cărora le revine sarcina și responsabilitatea ocrotirii mediului și respectării principiilor turismului durabil.

Faza de amenajare – alegerea zonei este foarte importantă pentru evitarea conflintelor cu mediul ambiant deoarece trebuie evitate daunele aduse peisajului prin amplasamentul stațiunii, prin organizarea transportului, prin arhitectură, prin metodele folosite la construirea echipamentelor, ș.a. Evaluarea impactului asupra mediului este deosebit de importantă în contextul legislației de mediu. În conformitate cu Directivele UE toate țările membre au fost obligate să introducă în legislația națională un act care să țină cont de impactul pe care îl au asupra mediului marile proiecte de investiții. Proiectele de amenajare turistică trebuie să aibă în vedere calitatea și să nu aducă prejudicii mediului, ele trebuie să țină seama de legislația și problemele de mediu, chiar dacă nu sunt incluse în prevederile locale. Populația locală trebuie și ea implicată în astfel de proiecte și trebuie consultată asupra oportunităților proiectului și a impactului asupra mediului. Ea se poate opune dezvoltării unor proiecte pentru turism, atunci când consideră că interesele sale sau mediul sunt afectate.

Faza de derulare a activității turistice – odată construite echipamentele turistice necesare, efectele asupra mediului pot fi controlate prin diverse operațiuni, de agenții abilitați în acest sens.

Furnizorii locali de servicii turistice (cazare, transport, agrement) pot urmări în detaliu impactul pe care îl au propriile activități asupra mediului și pot dezvolta strategii de rezolvare a acestor probleme.

Autoritățile pot folosi pârghii economice și legislative pentru a-i obliga pe agenții economici implicați în activitatea de turism să folosească echipamente speciale pentru protecția mediului.

Touroperatorii și organizațiile de turism intervin în promovarea acelor destinații sau în susținerea acelor întreprinderi turistice care nu sunt în conflict cu mediul ambiant, răspunzând în acest sens cu nevoile turiștilor.

Turiștii, care trebuie să încerce să limiteze poluarea mediului în timpul vacanțelor. O bună informare și educare a acestora de către agenți de turism sunt deosebit de importante în susținerea dezvoltării unui turism durabil.

3. Capacitatea de primire turistică

Dezvoltarea durabilă a turismului este strâns legată de noțiunea de *capacitate optimă de primire*, o concretizare a ideii de durabilitate.

Geneza conceptului de dezvoltare durabilă își are rădăcinile în recunoașterea din partea unor științe sociale a necesității punerii problemei acelei dezvoltări "fără limită" în economiile naționale.

Conceptul de "**capacitate de primire**" are o lungă istorie – se pare că a fost aplicat în domeniul biologiei, respectiv în ecologia vieții sălbatice și în managementul de peste 20 de ani au fost depuse eforturi considerabile de implementare și dezvoltare a acestui concept în domeniul socio-cultural și în activitățile turistice fapt pentru care i-au atribuit o gamă diversificată de definiții de specialiștii în domeniu.

În afara acestora, sunt și alte definiții care consideră **capacitatea de primire ca fiind capacitatea znei de destinație de a absorbi turismul, până la limita impactului negativ asupra acestuia**. Cercetătorii au emis mai multe supoziții asupra conceptului de capacitate de primire. O primă supoziție se referă la faptul că există o balanță "ormală" între călătorituristică și multitudinea de resurse de care este nevoie pentru a satisface atât vizitatorii, cât și zonele de destinație. Această balanță reprezintă de fapt numărul maxim de persoane care pot folosi o zonă fără modificări negative asupra mediului creat în acea zonă sau asupra produsului însuși. A doua supoziție este aceea că, într-o **activitate turistică foarte dinamică**, mai devreme sau mai târziu limita va fi atinsă – o limită peste care dezvoltarea, utilizarea, creșterea sau schimbarea nu se mai pot produce sau nu vor mai fi permise. După atingerea pragului destinația nu va mai fi aceeași ca înainte. În acest sens impactul turismului trebuie să fie unul acceptabil sau "normal" din toate punctele de vedere.

Există și o presupunere conform căreia există o anumită **elasticitate a capacității de primire**, respectiv pot fi făcute anumite intervenții pentru a elimina impactul negativ al turismului și astfel putând crește capacitatea de primire.

Amenajarea și dezvoltarea turismului arată că, cuantificarea capacității de primire depinde de condițiile naturale ale arealului (munte, deal, câmpie, litoral, deltă), de caracterul de zonă protejată, de nivelul de umanizare a spațiului rural, de dezvoltarea economico-socială, dar și de normele de utilizare a resurselor și spațiilor diferite de la o țară la alta.

Categorii ale capacității optime de primire turistică: - specialiștii în domeniu au abordat categoria de capacitate optimă de primire turistică în mod complex, pornind de la relația turism – turist – biodiversitate – ecosistem – comunitate locală, mai concret turism – mediu înconjurător natural și umanizat.

Aceste relații conduc și la evidențierea mai multor categorii de capacități optime de primire a teritoriului, în concordanță cu principiile generale de amenajare turistică. Dintre cele mai importante sunt:

♦ **capacitatea ecologică:** -se referă la acel nivel de dezvoltare a turismului sau a activităților recreaționale, peste care mediul devine degradat sau compromis, la un anumit nivel al utilizării, trebuie pusă problema modului în care aceasta afectează întregul ecosistem – de la sol, apă, aer, dune fragile sau eroziuni până la plante și animale – și problema costului refacerii ecosistemului;

♦ **capacitatea fizică:** - vizează acel nivel al dezvoltării turistice sau a activităților recreaționale, în care facilitățile oferite de teritoriu sunt saturate sau încep să se manifeste deteriorările mediului, datorită unor suprautilizări turistice sau a unei rețele infrastructurale inadecvate. Dacă vizitatorii percep faptul că relaxarea lor pe plajă este afectată de mirosuri neplăcute, zgomote, poluare vizuală aceasta înseamnă că a fost depășită capacitatea fizică de primire, astfel încât vor fi inhibate vizitele ulterioare în zona de destinație. Aceste modificări nedorite ale capacității fizice a teritoriului pot fi rectificate prin investiții destul de importante, în scopul protejării elementelor fizice ale teritoriului.

♦ **capacitatea economică de primire:** - reprezintă acea capacitate de a absorbi funcțiunile turistice, fără apariția activităților nedorite. Această abordare este strâns legată de versiunea analizei cost – beneficiu, care tinde să asocieze o anumită limită capacității de primire, în funcție de costurile ecologic, social, cultural și chiar politic. Problema este de a determina balanța optimă între toate costurile și toate beneficiile, ceea ce constituie un exercițiu dificil.

♦ **capacitate psihologică de primire:** - aceasta este depășită în momentul în care turiștii nu se mai simt confortabil în zona de destinație, din cauza atitudinii negative pe care o percep din partea localnicilor, a aglomerării sau a deteriorării mediului fizic. Alți specialiști consideră că această capacitate este un concept managerial care include elemente științifice și empirice și de care depinde obiectivele zonei. Cercetătorii sunt unanimi în susținerea ideii conform căreia turismul durabil este o abordare pozitivă din mai multe motive printre care:

♦ încearcă să reducă tensiunile create în interacțiunile complexe dintre industria turistică, vizitatori,

mediul înconjurător și comunitățile locale;

♦ pledează pentru o viabilitate și o calitate pe termen lung a resurselor naturale și umane;

♦ încearcă să determine creșterea satisfacției turiștilor ceea ce asigură viabilitatea unei destinații turistice

♦ **capacitatea social – perceptivă:** - reprezintă acel nivel de saturare a populației locale și de respingere a vizitatorilor, considerând că aceștia distrug mediul, dăunează culturii sau activităților locale. Reprezintă acel grad al schimbării la care localnicii percep mediul ca fiind modificat față de perioada anterioară. Din punct de vedere al turiștilor, capacitatea social – perceptivă este depășită atunci când nivelul toleranței populației locale privind prezența și comportamentul turiștilor în zona de destinație este diminuat.

4. Capacitatea de schimb turistic

Este un alt concept menit să evalueze impactul turist – mediu – turist în contextul dezvoltării durabile a turismului.

Capacitatea de schimb turistic reprezintă un nivel de exploatare turistică a unei zone, până la care aceasta oferă, în condiții de siguranță, o maximă satisfacție vizitatorilor și care poate avea repercursiuni asupra resurselor. Această noțiune evidențiază existența unor limite în exploatarea turistică. Numeroși factori determină estimarea capacității de schimb care depinde și de măsuri administrative. Pentru estimarea capacității de schimb principalii factori sunt:

♦ factori de mediu;

♦ factori sociali;

♦ factori de gestiune.

♦ **Factorii de mediu:** care sunt luați în considerație atunci când determină capacitatea de schimb.

Aceștia sunt:

♦ suprafața totală a zonei și spațiul utilizabil;

♦ fragilitatea mediului înconjurător;

♦ caracteristicile faunei;

♦ topografia și învelișul vegetal

♦ sensibilitatea specifică pe care o au în comportament anumite specii de animale față de vizitatori

♦ **Factorii sociali:** folșiți în determinarea capacității de schimb sunt:

♦ schema de observare – observațiile sunt distribuite în timp și spațiu sau concentrate;

♦ eventualele date observate puse la dispoziția turiștilor;

♦ informarea turiștilor;

♦ echipamente disponibile: - numărul de puncte de observare, de locuri și amplasare față de camping

sunt factori determinanți.

♦ **Factorii de gestiune:** pot să servească la creșterea capacității de schimb. Aceștia fac referire la:

♦ repartizarea vizitatorilor pentru observații, studiu de caz, se face pe marile zone, în funcție de traseu;

♦ reducerea conflictelor între utilizatorii aflați în concurență;

♦ furnizarea de servicii satisfăcătoare de informații și de date referitoare la mediul înconjurător;

♦ consolidarea rezistenței resurselor foarte exploatate pentru amenajarea adăposturilor;

♦ echipamente speciale pentru vizitare și înțelegerea unei politici de încurajare a turiștilor în timpul sezonului ploios sau în afara sezonului.

Amenajarea și gestionarea parcurilor naționale reclamă efectuarea de investigații și studii privind efectul diferitelor tipuri de vizitatori asupra mediului înconjurător.

Aceste studii vor fi utilizate ca bază pentru definirea capacității de toleranță și deci pentru protecția habitatului. Toate aceste elemente legate de conceptul "Capacitatea de schimb" sunt aplicabile și în RBDD și în alte zone protejate.

Turismul tradițional, pentru a nu pierde obiectul de activitate, este obligat să accepte criteriile și conceptele generale ale turismului durabil, astfel că, trebuie să utilizeze mai rațional resursele și să mențină echilibrul între satisfacția oferită și posibilitățile de dezvoltare în armonie cu conservarea resurselor, mare parte fiind epuizabile. Organismele internaționale, precum, Federația Mondială pentru Ocrotirea Naturii, Federația Europeană a Parcurilor Naționale și Naturale au definit conceptul de **turism durabil** drept dezvoltarea tuturor formelor de turism, management și marketing turistic care să respecte integritatea naturală și socială a mediului cu asigurarea exploatării resurselor naturale și culturale și pentru generațiile viitoare. În vederea realizării acestor deziderate au fost stabilite și unele strategii și anume: respect și grijă față de modul de viață al comunității umane; creșterea nivelului de viață al habitatelor umane; conservarea bioecosistemului Terrei, biodiversității

acesteia; reducerea exploatării resurselor epuizabile și păstrarea capacității de susținere a planetei; schimbarea atitudinii individuale; crearea posibilităților comunității de a păstra propriul mediu ambiant pararel cu realizarea cadrului național pentru dezvoltare integratoare.

5. Amenajarea turistică a teritoriului și dezvoltarea durabilă a turismului

Amenajarea turistică este un **proces complex și dinamic de organizare științifică a spațiului turistic**, luând în considerație relațiile dintre mediu, colectivitățile umane precum și toți factorii care influențiază aceste relații. Amenajarea turistică urmărește valorificarea optimă a resurselor turistice dintr-un spațiu dat prin amenajarea, în condiții de protejare și conservare a mediului, a unor echipamente, dotări și programe turistice, care să sprijine dezvoltarea unei activități de turism durabil în condițiile unei cereri dinamice și cu mutații în motivațiile acesteia.

În această perspectivă, amenajarea turistică durabilă trebuie înțeleasă prin respectarea unor principii de organizare și funcționare care să direcționeze activitatea de turism în armonie cu condițiile naturale, economico-sociale și culturale ale teritoriului dat, cu anumite trăsături ale mediului și cu caracterul de zonă protejată. Printre cele mai importante principii sunt:

♣ **Principiul integrării armonioase a echipamentelor și dotărilor turistice** cu condițiile naturale și tradițiile arhitecturale, istorice și etnofolclorice ale zonei respective, ceea ce conduce la o adoptare a bazei materiale a turismului la orizontul natural, istoric, și spiritual local, regional și național.

♣ **Principiul flexibilității sau al structurilor evaluate**, care presupune realizarea unor echipamente și dotări turistice, pentru valorificarea optimă a resurselor turistice locale/regionale, care să se prezinte sub forma unui sistem polifuncțional, capabil să se adapteze cererii turistice, dar fără a prejudicia resursele și mediul înconjurător.

♣ **Principiul corelării activității principale (servicii de bază) cu serviciile suplimentare**, mai concret cu serviciile și dotările de agrement, sport, divertisment cultural și animație.

♣ **Principiul interdependenței rețelelor de organizare a populației rezidente dintr-o stațiune sau regiune turistică** educație, civilizație, infrastructură și servicii pentru necesitățile comunității și a populației turistice sosite cu mentalitățile, cultura, nivelul de trai, necesitățile și structurile turistice proprii.

♣ **Principiul funcționalității optime a întregului sistem de rețele**, are în vedere funcționalitatea unei zone sau stațiuni turistice, ca un sistem integrat cu mai multe subsisteme, care funcționează interdependent: rețeaua de cazare și alimentație, de tratament, de agrement, de servicii tehnice, căi de comunicație, alei drumuri tehnice etc.

♣ **Principiul rentabilității directe și indirecte**, unde amenajarea turistică trebuie să se încadreze în normele de protecție a mediului înconjurător și a resurselor turistice, care au determinat – o conform legii nr. 137/1995.

Amenajarea turistică, indiferent de dimensiune și de formă are implicații economice directe (rentabilitate, profit, amortizarea investiției), dacă determină atragerea unor fluxuri turistice, în condițiile unei echipări turistice conforme cu dezvoltarea durabilă a turismului. În acest sens, investiția are și efecte directe pozitive în dezvoltarea socio – economică a regiunii prin dezvoltarea infrastructurii și a unor servicii sau activități ca și prin utilizarea forței de muncă locale.

Principiile generale de amenajare pentru stațiuni, zone turistice, agrement, etc sunt adaptabile oricărei echipări și amenajări turistice ce stau la baza dezvoltării durabile a teritoriului.

Acestea sunt susținute de norme tehnice de echipare și amenajare turistică specifice stațiunilor turistice montane, balneoclimaterice, de litoral, de agrement sau a echipării turistice a ariilor periurbane, spațiilor rurale, pădurilor de interes socio – recreativ, domeniilor de vânătoare și pescuit sportiv sau așezărilor urbane, ca centre turistice.

**Revista EduTalmesch este o publicatie a
Liceului Tehnologic “J. Lebel” Tălmaciu
An VIII, Nr.10, 2017**

DIRECTOR:

Prof. Maria Livia DĂNCĂNEȚ

DIRECTOR ADJUNCT:

Prof. Cristina Simona LUPEA

Colectivul de redacție:

Prof. Mihaela COȚOBAN

Prof. Aura-Maria AVRAM

Prof. ing. Maria Felicia BANCUI

Tehnoredactare, Design:

Prof. ing. Maria Felicia BANCUI

Coperta: Prof. ing. Maria Felicia BANCUI

Adresa redacției: 555700 Tălmaciu, jud. Sibiu

Mihai Eminescu nr. 30

Tel/fax 0269555352

E-mail: gtalmaciu@yahoo.com

<http://www.gtalmaciu.350.com>

ISSN: 2065-8354

Colegiul de redacție își rezervă dreptul de a corecta eventualele erori și, în cazuri extreme, de a utiliza în funcție de spațiul disponibil doar fragmente din materialele trimise. Răspunderea pentru conținut și opinii cade întreagă în seama autorilor.

*„ Desfă-ți dară aripile, suflet al națiunii mele, lovește cu ele
puternic și larg aerul lumii de jos și ia-ți ca un vultur
zborul în zărilor senine și curate. ” – Vasile Pârvan*

*„Excursiile te învață mai mult decât zece biblioteci la un
loc.” – Nicolae Iorga*

*„Nimeni nu poate descoperi lumea pentru altcineva. Numai
când o descoperim pentru noi devine pământ
comun și o legătură comună și încetăm
să mai fim singuri”
– Wendell Berry*

